HON SOM ÄTER TIDEN

EN ANTOLOGI AV
FORNNORDISK KOSMISK FASA

REDAKTÖR:
ANDERS FAGER

MEDVERKANDE FÖRFATTARE:
ANDERS FAGER BJÖRN ALMROTH
LINDA DAHLSTRÖM EMIL GOTTHARD
JILL CLAVELL HARALD FROSTVIDE

Hon som äter tiden

En antologi av fornnordisk kosmisk fasa

@Respektive författare

E-noveller, 2025.

DPM11

denperfektamaskinen.carrd.co

Omslag och illustrationer: Deus Jet

Tryckt med stöd från Skrivarakademin

Anders Fager
Urdd'h som äter tiden 6

Björn Almroth
Svultna Stjärna (1968 - 1977?) 8

Emil Gotthard
En ung kvinna berättar om sin uppväxt i "Folkfronten på Sikmarö" 14

Linda Dahlström
En god mor 20

Eric de Bois
Ur: The Collector's Guide to Nordic Black Metal 24

Anders Fager
KÄRLEKSMINNEN 27

Jill Cavell
Der Feldherr 35

Emil Gotthard
LÅT TUSEN BLOMMOR BLOMMA 43

Björn Almroth
Vetenskapsrådets utlåtande avseende: Elektromagnetiskt inducerad mutation i hericium coralloides 57

Harald Frostvide
Arkivarien 59

Anders Fager
Godmorgon 66

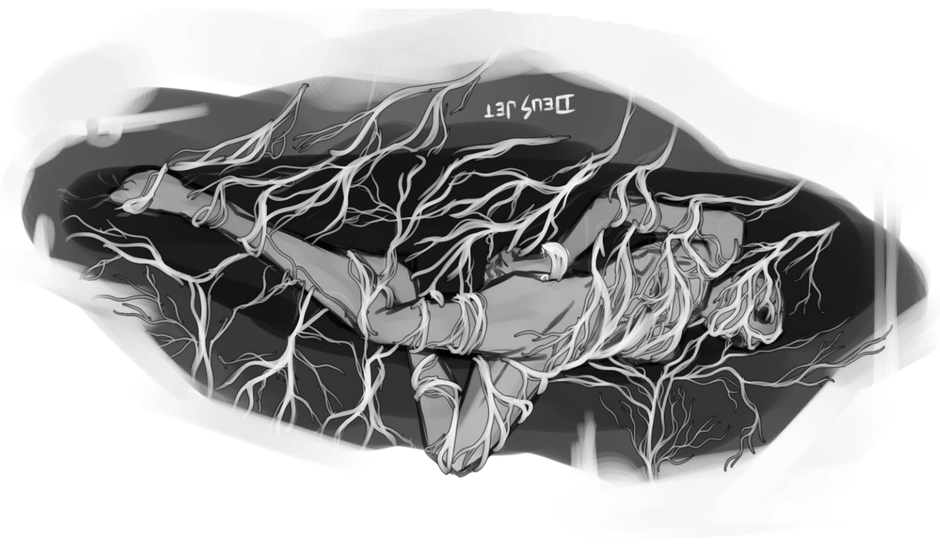
DEUS JET

Anders Fager

Urdd'h som äter tiden

Urd är den äldsta och första av asatrons nornor, de tre kvinnorna som sitter runt Urdarbrunnen vid världsträdets Yggdrasils rot. Urd är det förflutnas norna. Den som ser det som hänt, den som ser historien och den som ser minnen. Utan hennes förflutna existerar ingen nutid och ingen framtid. Det är hon som suddar ut det som varit för att bereda plats åt det som komma skall.

Hennes namn betyder på fornnordiska ”öde”, både lyckosamt och olyckligt. Och det är vid hennes brunn som de tre nornorna spinner trådar för varje människas liv. Urd, Verdandi och Skuld. ”Det som varit”, ”Det som är” och ”Det som komma skall”. Det är enligt vissa tolkningar av de gamla skrifterna hos dem som guden Odin lämnar sitt ena öga för att alltid kunna veta vad som händer överallt i världen. Enligt andra tolkningar lade Odin sitt öga vid jätten Mimers brunn, som är vishetens källa. Enligt ytterligare vissa tolkningar är Mimers och nornornas brunn densamma.

Men forskningen har visat att Urd är äldre än asatron. Och har ibland dyrkats som en gudinna. Och är inte alltid ens kvinna, utan mer ett koncept. Hennes, konceptets, roll är glömskan. Tidens obevekliga tand som suddar ut alla minnen.

Kanske har hon dyrkas av fler kulturer men glömts bort. Kanske ser vi bara spåren. Ett världsträd liknande Yggdrasil finns i förkristna finska myter, liksom i sibirisk-ugrisk folktro. Och under trädets rötter bor förgänglighetens gudinna: Ulgan eller Urddh. Hon (eller han) som äter

tiden. Även i Prokopios förbjudna bok nämns Urd, stavad Urdh, som en av de uråldriga gudarna. Hon som är äldre än tiden. Hon som kanske till och med i någon bemärkelse är tiden. Liknande gudomligheter finns bland vissa nordamerikanska ursprungsfolk och bland andra kulturfolk, även till exempel kan renässansens ”fader tid” med sin lie kan ses som en inkarnation av Urdd’h. Det avgörande för om Urd har en roll att fylla kan enligt vissa forskare vara om en kultur har en linjär eller cyklisk syn på tid och historia. Samtidigt har Aztekernas Xiuhtēcuhtli drag av denna minnenas förgörare, trots deras ytterst cykliska historiesyn. Det finns även paralleller till…

Björn Almroth

Svultna Stjärna (1968 – 1977?)

Mitt namn är Erik Korsbäck. Jag är inte säker på vad som egentligen hände den natten på tajgan för snart två veckor sedan. Hade mycelet utsöndrat hallucinogener eller var det fråga om en elektromagnetisk anomali? Kan det ha varit någon okänd parasit, slumrande i oändlig tallskog, myrar och mörker? Eller är det så enkelt att mitt sinne vek sig för tajgans fullkomligt skoningslösa ödslighet? Minnet sviker mig så läkarna har bett mig att redogöra kronologiskt för vad som egentligen hände.

Vad gjorde jag i Vanavara egentligen? Frågan ligger nära till hands vid varje fältarbete och så gick tankarna även då. Jag steg av det skraltiga Antonov-biplanet som tagit mig från Krasnojarsk till djupet av Sibirien. Det sovande landet. Horisonten av tallar bekant men samtidigt fullständigt främmande. Gräs kämpade mellan landningsbanans betongblock. Terminalen var en grällt blåmålad stuga av trä.

Jag var där för att förvalta gracerna som givits mig, närapå otänkbara för en grabb från Malax. Flera vänner hade landat i Sverige efter kriget men fastnade på banden hos SKF, Asea eller LM Eriksson. Istället fick jag förmånen att handledas av Rolf Singer vid utbytet i Illinois förra året. Han berättade om fältarbeten i Sovjet under diasporatiden på trettiotalet och jag ville fortsätta hans arbete. Vilket sen möjliggjordes av resestipendiet och inbjudan från biologen i Krasnojarsk.

Då läste jag mycket av Leonid Kulik för att bättra på ryskan. Forskaren som letade fragment från meteoriter när något främmande brutit igenom atmosfären vid Tunguska. Enligt forskarna jag korresponderat med i Krasnojarsk var området norr om Vanavara en mykologisk guld–

gruva. Explosionen i atmosfären verkade hänga samman med en säll–sam biologisk mångfald.

Vid flyget möttes jag av KGB-mannen Zharov med de isblå ögonen. Ett villkor för att fältarbetet skulle kunna genomföras var att han kom med. Zharov hade tjänstgjort i Helsingfors och talade finska hjälpligt. Precis som jag. Jag förvånades då över att han hade sin hålögda gravida fru med i släptåg. Var det hela någon udda semesteridé för dem? Eller ett kontrollbehov? Folk säger också att gravida kvinnor lyser av liv men Fru Zharova var smal och såg sjuklig ut.

Aital var vår guide och några år äldre än mig. Han var sacha men kände både ryssar och evenker runt Vanavara väl. Semjonovbröderna, Aitals tre båtkarlar, tog oss nedströms Podkamennaja, det steniga, Tunguska. Därefter följde vi Chambafloden norrut. När kvällen kom gjorde vi strandhugg vid en plats där två systrar Aital kände bodde under våren. De båda äldre evenkerna höll sig med renar där invid en stuga och två kåtor. Jag insåg att vi följde Kuliks spår.

Systrarna värmde upp en chum, snarlik samernas kåtor därhemma, för fru Zharovas skull. Trots vårvädret var nätterna alltid kyliga på tajgan. Vi andra frös i ett militärtält nere vid båtarna. Jag frågade systrarna om Okchen, herden som mötte Kulik. De sa att hans son var kvar i trakten och kom förbi för bara en vecka sedan. Full och osamm–anhängande. Menade att norröver spelade ljuset fel om nätterna och renarna hans hade fött underliga kalvar. Systrarna bjöd på vodka och berättade om hungriga stjärnor som slukade drömmar om natten. Aital sa att den äldre systern tappat minnet sedan ljusen vandrat över myren för inte så länge sedan.

Systrarnas och Aitals skrönor blev uppenbarligen för mycket för mig. Under natten drömde jag om en knotig tall på ett berg omgiven av ändlöst porlande vatten. Tallens trädkrona antog skepnaden av för–grenade horn insvepta i tunna trådar. Ur tallens inre hålrum stirrade tre ögon på mig. I trådarna, som jag tror var mycel, hängde klumpar eller hinnor av något. Innan jag riktigt hann se vad väcktes jag av ett

“CHUJOVA!” Något om att någon skulle gå och ta sig. Satte mig utanför tältet och tände en papyross. Zharov lät fly förbannad, slet i fru Zharova, som var på väg ut i natten. Till slut tvingade Zharov in sin fru i kåtan igen.

Jag var på väg att resa mig för att fråga Zharov vad som egentligen pågick då jag kände en hand på min axel. Aital sa att det inte var lönt. Zharova liknade dem som överlevt Orlovlag. Aital såg tågen med utmärglade fångar passera Krasnojarsk under skoltiden då lägret försvann. Zharov stal nog sin “fru” från en liknande bortglömd institution. Bortom räddning. Det var ingen mening med att konfrontera KGB-mannen. Aital förstod inte heller varför Zharov tog med stackaren ut i vildmarken. Vi väntade i mörkret och rökte papyrosser. När vinden mojnat hörde vi till slut bara brus från tobak som brann i tajganatten.

Tidigt dagen därpå påbörjade jag artinventeringen i området kring vårt läger. Jag fann något liknande koralltaggsvamp, som var sällsynt och användes av traditionella helare mot depression. Lunchen bestod av soljanka, kefir och starkt té med kondenserad mjölk. Semjonovbröderna berättade för mig att det var få människor norröver. Platsen skrämde folk. Aital sa att fåglarna tystnade och torven knarrade som knäckta ben. Sedan begav vi oss uppför Chambafloden mot Okchens stuga.

Träskroven skar fram genom floden och dimman som snart nog var överallt. I diset tonade skogen bort, som om floden för en stund var ett hav, med en oändlig vit horisont. Bortom dimridån och båtkarlarnas stakande hörde jag det första gången, utdraget och vanskapt. Uuuuuuuurdh. Så steg udden med den förfallna stugan och skjulet ur tjockan, täljd av flodens ormlika krök. Hörde det åter då vi landsteg. Tydligt från skjulet nu. Uuuurdh-uuuurdh. Som fonem fångade i fel varelses strupe. Aital lyfte undan regeln på skjulet. Där inne fanns renkalvar, undernärda och missbildade utan päls. Dussinet kalvar rörde sig långsamt runt som i spiraler. I pannan satt något glänsande

svart och ur den kom klibbiga trådar. Som i min dröm.

Jag erbjöd Aital att bistå med att avliva de stackars djuren i skjulet. De led uppenbarligen av någon parasit. Men väl där inne med kniven blev djuren som galna. Fyllda av förvänd energi kastade de sig mot oss med avskyvärda jollrande tjut som från förvrängda spädbarn, som en parodi på mänskliga gallskrik. Vi retirerade och barrikaderade dörren. Aital gjorde slut på dem med SKS-automatkarbinen genom en fönsterglugg. Det var som om en blytyngd runnit av mig när de tystnade. Mötte för en stund fru Zharovas blick men vek undan då hon såg på oss med sådan avsky. Vi bjöd knappast på en styrkeuppvisning men det var ändå oväntat.

Vi väntade ut dimman i Okchens övergivna stuga. Urstädad så när som på traven böcker och anteckningar. Jag kände genast igen Kuliks handstil i transkriberingen av intervjuerna med de som sett Tung–uskahändelsen. Vittnesmål om ett bedövande brus, elektriska fält och fluorescenta stoftmoln som sjönk ned i träskmarken. Semjonov–bröderna ville återvända till Vanavara, men dimman började lätta och jag manade på Aital.

Kuliks anteckningar beskrev underliga ljus på toppen av Tjirvinskij. Anomalin blev en snara som halade in mig, som om Chambaflodens syfte var att dra oss mot dess centrum. Under dagens sista timmar reste vi uppströms från Okchens stuga. Djupare in i zonen, där floden breddade och blev till en ofantlig sumpmark. Natten kom och vi fann fast mark någonstans i mörkret. Härjade av mygg och vätan som trängde in i allt slog vi läger och dukade under av utmattning.

Vid Tjirvinskijs fot kom gryningen och mörkret var glömt. Berget låg över oss och vi var bortom, i mitten av något vidunderligt, som om vi stigit in i en värld där färgerna var klarare, ljuset renare och där fåglarna återgav sång som den borde vara. Som vid tidernas be–gynnelse. Det var ovanligt varmt och något elektriskt hängde i luften.

Under dagen samlade jag in arter av svamp jag aldrig sett tidigare. Färger jag knappt kan återge, som om de trotsade vårt kända och

begränsade spektrum. Mer än en gång undrade jag om det var något sekret de utsöndrat som låg bakom allt. Semjonovbrödernas knotande hade upphört och de satt istället vid elden, skrattade, drack té och högg knappt ved. De som avvek var paret Zharov, sammanbitna och sa inte ett ord.

Zharovs skrik väckte oss under natten. Gutturala utrop och tallkvistar som bröts. Aital laddade SKS:en och vi kom ur tältet. Ljuskäglan från lampan försvann uppför berget. Semjonovbröderna vägrade lämna båtarna så jag och Aital följde Zharov. Där KGB-mannens ljus dog bort fann vi det, hålet i berget. Grottans innanmäte virvlade av grönaktig fluorescens och ur djupet ekade en kvinnorösts sång.

Aital gick först med karbinpipan riktad framför sig. Skakande höll jag lampan vid hans axel med ljuskäglan riktad framför våra fötter. Försökte styra undan hålrum och hala kanter. Ett brus ljöd allt högre från mörkret framför och ett korsdrag pressade oss i ryggen. Sången upprepade samma ord, befallde någon att skära. Grottgången öppnade upp och blev till en väldig kammare. Stanken av sötaktig röta, fuktigt skämt kött och unkna sporer. Nu minns jag slutet på sången.

Själen sväljer
Allting svart
Svultna stjärna på himlen

Glåmig fluorescens avslöjade sångerskan. Zharova hängde upp knytet hon bar i famnen i ett knotigt träd som växte ur en öppning i grottans golv. På knä framför henne var Zharov. Lealös med något blänkande i handen. Först när jag riktade ljuset uppåt förstod jag, vad som hänt med Zharovas uppskurna buk, vad det köttiga repet var och vad hon hängt med det. Inte heller var det något träd. Massan av ruttet kött dallrade och mellan flikar stirrade ögon från världar bortom vår mot oss. Sporer sprutade ur variga hålrum och myceliumtrådar

piskade över brunnens bottenlösa avgrund. Vämjeliga ting hängde i massan och ur brunnen hördes skrapande klösningar. Något likblekt och vedervärdigt vällde ut och sög köttet från Zharov. Därefter följde dån och ljus som av blixtar. Aital måste ha avlossat varenda patron. Sen minns jag inget mer än den fruktansvärda känslan av att ha lämnat Aital där och blodsmaken i munnen.

Jag kom till sans på en av våra smala träbåtar. Semjonovbröderna hade redan tagit dem en bra bit mot Vanavara. De hade hört mina tjut framåt morgonen ute i myren. Sa att jag skrek om svultna stjärnor och någon Aital. De kände ingen med det namnet, men det var vanligt i Jakutiska ASSR. De hade heller aldrig träffat någon Zharov i trakten. Att de skulle ta med någon som var höggravid ut så långt var otänkbart. De tog mig till Krasnojarsk där jag träffade en läkare. Han remitterade mig genast hit till sanatoriet i Jalta. Sen har jag vilat, promenerat längs med Svarta havets stränder och jag minns mer för varje dag. Systern på avdelningen nynnar på en melodi som känns så bekant. Men jag kan för allt i världen inte minnas var jag har hört den förut.

Emil Gotthard

En ung kvinna berättar om sin uppväxt i "Folkfronten på Sikmarö."

Publicerat 20 mars 1992 vid Psykologiska institutionen, Stockholms universitet.

Ingen svensk sekt har omgärdats med lika mycket mystik och rykten som Sikmarösekten, eller Folkfronten på Sikmarö.

I en kommande avhandling berättar ett av de få överlevande barnen om sin tid i sekten. Eftersom kvinnan inte kan tala har intervjuerna gjorts av Hanna Rosén, en psykolog med flera års erfarenhet i att intervjua traumatiserade barn.

Vad som nu följer är Jennys första text, sammanställd och med kommentarer av Hanna Rosén.

Mitt första minne av Sikmarö är när vi övar strid och närkamp på ängen utanför Storstugan där Sten och Viveka bodde. Jag tror att det var våren 1975 och att jag var sju år. Vi firade att USA förlorat kriget i Vietnam och alla var upprymda.

Jag minns att jag och David lekte i ladan, och att David fick flera stora fästingar den dagen. Han fick feber och sen hjärnhinneinflammation. Vi trodde att han skulle dö. Viveka vägrade mamma att åka in till Norrtälje sjukhus. Hon ordnade fram mediciner via en kompis på något sätt. David var sjuk i tre veckor, sen blev han bra.

Den här tiden minns jag som ljus och positiv. Vi studerade Lenin och Marx med mamma på kvällarna och självklart Mao. En del medlemmar hade börjat prata om miljöfrågor och DDT och sånt, men Sten sa att det var CIA-lögner, sa-

ker som var skapade för att splittra den Maoistiska rörelsen.

På hösten började Sten och Viveka kräva att alla böcker och tidningar som inte var tydligt pro-kommunistiska skulle brännas upp. Allting som var borgerligt, imperialistiskt och kapitalistiskt skulle utplånas. All kultur, konst och musik som tillhörde det gamla, ruttna fascistsamhället skulle förgöras. Vi skulle rena våra sinnen och glömma det samhälle vi kom ifrån.

Jag minns en kvinnlig konstnär som inte ville bränna upp sina diktsamlingar av Karin Boye. Sten skällde ut henne inför alla och slet av henne kläderna.

David var ofta sjuk den vintern och mamma oroade sig mycket. Han drömde konstiga saker och berättade för Viveka om sina mardrömmar. Jag vet inte varför, men Viveka var extra snäll mot David, men inte mot mig.

Kring jul var det någon som ville ha julskinka och sill men det blev ett jättebråk. Sten slog en man blodig i köket, det var läskigt. Mamma sa att vi inte kunde äta så mycket mat när det fanns hundratusentals svältande barn i världen. Vi skulle visa vår solidaritet genom att äta mindre.

Allt jag minns av vårvintern 1976 var att vi frös och att vi var hungriga. Och rädda. Viveka och Sten hade börjat prata om den nya familjestrukturen som de skulle införa. Barnen skulle inte bo med sina biologiska föräldrar, de skulle placeras ut i olika celler och omprogrammeras till nya fria individer. Mamma tyckte att det kändes konstigt, men sa att det var för folkfronten.

Det fanns två andra familjer med barn i sekten då, men de lämnade Sikmarö den våren. Jag vet inte exakt vad som hände, men mamma sa att de var småborgerliga revisionister och att Sten hade uteslutit dem.

På sommaren började jag och David att bo med Sten och Viveka. Mamma var jätteledsen men sa att det skulle gå

över.

Vi fattade inte så mycket utan tyckte att det var ganska bra i början. Vi fick bo i det finaste huset och fick mer mat. En gång fick vi godis av Viveka, men det var våran hemlis. Om Sten hade fått reda på det skulle han ha blivit galen.

Det var i september 1976 som allt började bli konstigt. Mao Tse Tung dog. Det kommunistiska partiet i Kina slungades in i en korrupt maktkamp som fick många svenska maoister att tappa tron på systemet. Ungefär samtidigt kom de första vittnesmålen om de Röda Khmererna i Kampuchea. Sten sa först att det var CIA-lögner. Historierna om folkmordet och terrorn var ett sätt att svartmåla och demonisera kommunismen. Sikmarösekten isolerade sig och började falla isär.

<u>Hanna Roséns kommentar:</u> Jennys berättelse stämmer väl överens med vad litteraturen säger om barn i sektmiljöer. Man vänjer sig vid förtrycket och övergreppen. Medlemmarna normaliserar våldet och det metodiska nedbrytandet av deras egna tankar.

När jag ställde frågor om Stens närmanden till Jenny blev hon mycket upprörd. Hon visade upp tydliga tecken på att ha utsatts för sexuella övergrepp enlig min mening, men hon vägrade att skriva någonting om det.

I nästa del berättar Jenny om hur Sikmarösekten börjar förändras till en religiös kult. Vissa delar av hennes redogörelse kan vara svåra att tro på, och jag har i nuläget inte själv bestämt vilka delar som kommer att vara med i doktorsavhandlingen.

Hösten 1976.

Efter Maos död förlorade folkfronten sin riktning och mening. Många var vilsna och förvirrade. Sten gick in i en depression och byggde ett ljudisolerat rum där han satt och söp för sig själv. En gång hittade jag några porrtidningar i en verktygslåda i rummet. De var äckliga.

Var det någonting som Viveka hatade så var det den kapitalistiska jude-styrda porrindustrin. Det var den mest kvinnofientliga och depraverade delen av USA-imperialismen enligt henne.

I oktober försökte Viveka ta sitt liv. Hon hängde sig i ladan men repet gick av och hon blev liggande avsvimmad en hel natt. När hon vaknade var hennes kropp täckt av konstiga fästingar och det hade skapats en bädd av tunna vita trådar under henne.

Viveka hade haft en lång dröm, eller vision som hon kallade det. Hon hade dött och blivit pånyttfödd. En uråldrig kvinnlig ande hade talat till henne och lovat att ladan på Sikmarö skulle bli en helig plats. En helig brunn.

I början tog alla Vivekas historia med en nypa salt. Men det var som om ett ljus strålade omkring henne. Hela hennes väsen var fyllt av en ny kraft.

Hon fick de flesta att känna ett nytt hopp, att börja meditera och känna sig närmare naturen. Kraften fyllde hålet som uppstått när Mao dött, hålet som de misslyckade kommunistiska staterna lämnat efter sig. Mycket av den gamla maoistiska disciplinen fanns kvar bara i en ny tappning.

Centralt i Vivekas nya ideologi var att vi skulle glömma det förflutna. Allt som var obehagligt och sorgligt, traumatiskt och hemskt skulle försvinna och hennes uråldriga gudinna skulle ta hand om alla minnen. Vi skulle leva i ett historielöst paradis. Det lät underbart.

Sten mådde bättre, han slutade dricka, började meditera och smälte samman Maoismen med Vivekas gudinna på ett perfekt sätt.

Vissa saker från den här tiden har jag inga tydliga minnen av. Jag tror att Viveka ansåg att David var utvald av gudinnan. Han fick en upplyft roll tillsammans med henne

och sov i hennes säng.

Mig började Viveka att behandla sämre och sämre, kanske för att Sten gillade att vara med mig. Jag fick ofta följa med honom när han handlade i ICA-butiken.

Vad som föranledde att Viveka beordrade Sten att skära av min tunga minns jag inte. Bara att flera personer höll i mig inne i ladan och att jag skrek så att mina stämband slutade fungera.

Efter det är allt som en grå dimma. Jag tror att gudinnan tog mina minnen, precis som Viveka förutbestämt. Ju mer vi mediterade och drack hennes Kombucha desto mer glömde vi.

Vad som hände den sista natten minns jag inte. Mamma, David och jag flydde, och hamnade i Köpenhamn på något vis, vi bodde med en trummis i Christiania. Vi fortsatte med vår meditation, våra böner och vår diet. Gudinnan behöll vårt förflutna och alla negativa tankar. Jag har fortsatt att be till henne, jag vill inte minnas. Jag vill leva i oskuld och harmoni.

Hanna Roséns kommentar: Exakt vad som hände när Sikmarösekten upplöstes vill inte Jenny berätta. Jag har rekommenderat henne att träffa Sven-Åke Christianson, som är Sveriges främste expert på förträngda minnen. Hans forskning har revolutionerat hur vi ser på minneslagring. Men Jenny vägrar, hon vill inte minnas, säger hon. Hennes gudinna hjälper henne, hon behöver inte någon psykologidiot.

Min bedömning av Jennys berättelse är att den är en religiös gestaltning av upprepade sexuella övergrepp. Jennys envetna uppfattning om att en gudinna ätit upp hennes minnen är uppenbart en konstruktion för att dölja en mycket hemskare verklighet.

Jag kommer att pausa mitt arbete med Jenny och Sikmarösekten i sex månader. Min läkare säger att jag måste sjukskriva mig. utbrändhetssymtomen och mina minnesluckor

beror på överansträngning.

Jag planerar att återuppta intervjuerna med Jenny till hösten.

Hanna Rosèn

Linda Dahlström

En god mor

Det var aldrig mening att ge honom en riktig kram, bara en sådan där ytlig låtsaskram som man tar till mot folk som nästlat sig in i ens liv utan att man bett om det. En omfamning där allt som snuddar vid den andra är en kind, två axlar och överdelen av en bröstkorg. Men han drog åt sina armar runt min midja som en svångrem och hela min kropp rörde vid hans. Kött mot kött, och doften av jord och kåda som trängde in. Jag blundade då, sjönk in i honom som jag brukade sjunka ner i undervegetationen och låta marken omsluta mig. Omgärdad av skogens lugn och grottornas trygga svärta. Vyssjad av vinden i kronorna och insekternas outtröttliga vandrande. Spindelben som smekningar mot hud och maskar som ringar runt fingrar. Hans kyss som källvatten ur sprickor i uråldrigt berg, sval och livgivande. Och jag slingrade mig runt honom, sög åt mig näringen han gav, som mycel under jord.

Han var som skogen, djup och mörk, och full av hemligheter, av sanningar som gömde sig i skuggorna bland mossa och sly. Hans smekningar som nakna fötter mot förmultnande löv. Kärlek som jag aldrig känt den. Kött som jag aldrig upplevt det. En närvaro jag kunde gömma mig i, där jag fick vara den som tog emot och inte den som bara gav och gav. Att vara den dyrkade, den älskade, den enda. Jag drunknade i ruset, i endorfinerna som dansade i mitt blod. Men han var ett lejon och han kastade svartsjuka blickar på mina barn, på ungarna som inte var hans.

”Kan de inte bo hos sin pappa?” sade han en kväll efter att jag lagt dem och sjungit om trollmor och hennes elva små troll.

”Han vill inte ha dem.”

”Jag vill ha dig”, svarade han då och drog av mina kläder, gned sin kropp mot min som en ägarsjuk katt. Och jag gick vilse i hans begär.

Ungarna var som ungar är, nyfikna och tillitsfulla. De glömde bort att han var en främling, slutade skärpa till sig. Adopterade honom som en del av familjen och vågade hoppas att han kunde vara något annan en dag, vara någon som ville ha dem. De använde uterösten inomhus och skrikskrattade med munnar som saknade tänder. De ställde miljoner frågor och ville hålla hans hand. Men han drog sig inåt, stängde dörren om sig själv och låste med inbrottssäkra lås.

”Jag orkar inte med det här längre”, sade han till slut. ”Om inget ändrar sig så går jag.”

Och jag kände hur blodomloppet drogs ihop som skrumpnade rötter av hotet om att leva utan honom.

På natten drömde jag om urskogen, om kalla nätter utan stjärnor. Om att jag flöt med ansiktet neråt i en tjärn och stirrade ner i en oändlighet, in i ett virvlande hål i tidens väv. Myceltrådar slingrade sig ut längs tjärnens botten, in i jorden, i träden, i djuren, in i själva livet. De sträckte sig mot mig, vaggade rytmiskt i vattnet och trängde in i mina öppna ögon, visade mig två liv levda samtidigt. Ett i plikt och uppoffring, med barnröster och ensamma nätter. Ett i kärlek och kravlöshet, med en annan kropp tätt intill min egen. Men rötan fanns i hörnen, två liv som besudlade varandra med köttätande bakterier, oförenliga och infekterade. Jag såg tiden ticka baklänges och sudda ut bilderna som etsats fast i minnet, som en teckning som tecknades åt fel håll. Ett porträtt av en man eller ett barn som blev mer och mer diffust tills bara konturerna fanns kvar. Sedan två liv levda var för sig.

När jag vaknade var håret blött och fötterna fulla av jord. Tunna vita trådar ringlade sig runt mina fingrar som ringar på en brud och i min knutna hand vilade fyra frön. Bredvid mig sov han tungt och liggande tätt intill sög jag i mig hans värme.

Jag gjorde varm choklad med mycket grädde och två frön i varje kopp. Deras favoritprogram på tv och en unge under varje arm.

”Mamma, chokladen smakar konstigt”, sade flickan. ”Som jorden luktar när det regnar.”

”Det är en ny sort”, svarade jag och strök bort en hårslinga från hennes kind.

Pojken sade ingenting, sörplade i sig och fick grädde på näsan.

Efter att de somnat bar jag in dem i sängen där lejonets doft fortfarande dröjde kvar i sängkläderna. Lade försiktigt ner dem bland för många kuddar och för mjuka täcken, såg deras små kroppar sjunka ner som i moln. Det var glömskans sömn de sov nu, drömlös och vacker. Jag lade kudden över pojken först, täckte för hans lilla ansikte och höll den kvar tills bröstkorgen var stilla, tills ofärdiga muskler slappnade av för att aldrig spännas igen. Flickan rörde sig i sömnen, mumlade ord från en tid som varit och förlorats, ett språk som glömdes innan fröet som blev galaxer var sått. Hon stillnade när jag mjukt tryckte ner kudden över hennes fräkniga kinder. En liten hand sökte sin brors, höll den medan hjärtat slutade slå.

Jag satte dem i den röda träskrindan, små kroppar tätt ihop och slutna ögon. Hud som redan började svalna och nattens kyla som girigt sög åt sig deras sista värme. Sedan gick jag barfota längs samma stig som min mor gick före mig, som hennes mor gick före henne, och alla mödrar som kom före dem. I skogens mörker under vredgade moln och nattens alla ögon. Med jord mellan tårna och insekter som kröp längs mina ben gick jag till Henne. Mindes första gången min mor tog med mig dit, min lilla hand i hennes och förväntan för stor för en liten kropp. Känslan av att själva skogen beredde väg för oss, hur ormbunkarna drog sig undan och grenar veks åt sidan för att inte rispa vår hud. Träden som viskade till varandra, de små gnagarna som kilade bland torra löv och hjortarna som skällde i fjärran.

Den här natten var skogen tyst, men skrindans hjul gnisslade dämpat och vid varje trädrot eller grop klingade bjällrorna i flickans armband.

Grottan låg där den alltid legat, gömd för dem som inte kunde se. Men jag såg. Såg de fluorescerande ödestrådarna som slingrade sig

runt öppningen, sträckte sig ut i världen och band oss alla, drog oss ner i Hennes famn. Mycel under mina bara fotsulor, pulserande på väggarna, i taket. Lyste som mareld i grottans mörker. Luften tung av fukt och röta, av tidens förruttnelse och förändring, av det oundvikliga, det förgängliga och det eviga. Och Hennes brunn som ett öga i urberget. Hon som förtär det förgångna. Hon som slukar själva stjärnorna.

Jag föll på knä vid vattnet och såg galaxer i dess blanka yta. Såg urkraften som tuggade i sig universums minne tills allt som fanns kvar var tomhet och mörker. Drev tiden framför sig som boskap, lämnade efter sig en avgrund av sanningar vi glömt, kärlek vi förträngt och hat vars början vi inte mindes. För det fanns inget mörker som Hennes mörker. Urmodern. Uurd'h. Jag kände hennes närvaro i myceltrådarna, i vibrationerna mot min hud, hur de ålade sig runt mina nakna fötter och krävde mig som sin egen.

Barnens kroppar var lätta i mina armar när jag lyfte upp dem och lade dem i vattnet. Ytan krusade sig, bildade ringar som fortplantade sig genom världen och genom minnen som sakta började suddas ut. Jag strök undan tunt barnahår och kysste deras bleka pannor. De skulle få vara hos Henne nu, i hennes intighet och aldrig mer uppleva att inte vara önskade. Aldrig mer leva i rädsla och ångest. Aldrig mer bli avvisade. De skulle flyta i den eviga tomheten, trygga i Hennes famn.

Trådarna letade sig upp från bottnen, slingrade sig runt dem, lindade in dem i omtanke och moderskärlek. Drog ner dem i djupet, till mittpunkten, till evigheten. Till glömskan.

Dagen efter frågade han var barnen var.

”Hos sin mormor”, svarade jag och han frågade inte mer.

Eric de Bois

Ur: The Collector's Guide to Nordic Black Metal

Norrköpingsbandet Uurdhkin är onekligen mindre kända för allmänheten än Marduk, men under ett par år på det tidiga 90-talet ansågs de som svensk black metals stora hopp. De uppmärksammades bland annat av den tongivande norska Svarta Cirkeln.

Deras enda inspelning, demon ”The Grand Disremembereance of Everything”, är ett imponerande kraftprov från ett gäng nittonåringar och fortfarande hett eftertraktad bland samlare. De sällsynta exemplaren som dyker upp betingar priser på uppemot 500 Dollar i gott skick.

Från de spöklika flöjterna i öppningsspåret "Tenera Oblivio Matris Nostrae" till de ursinniga bisvärmsgitarrerna i avslutande "Erinnerung ist ein schwerer Kampf" är det 35 minuter kompromisslös black metal påminnande om tidiga Master's Hammer.

Texterna handlar framför allt om minnen och glömska, men har också en lutning åt naturmystik som förebådar Cascadian Black Metal-genren och band som Wolves in the Throne Room.

Kanske än mer spektakulärt än själva demon är dock ryktena om hur bandet upphörde. Hur man tecknade kontrakt för en LP på Nyitus Records och annonserade en fest/spelning i bandets replokal, ett villagarage på Malmskogsvägen, för ett litet fåtal inbjudna. Det talades i många år i Norrköping om slukhålet som öppnades upp under garaget och hur bandet fortsatte spela medan garaget sjönk ner i underjorden.

Gentle mother - Eternal mother

Bless my mind - Feed on all their lies

Release me from memory's chains

- *Uurdhkin “Forever Purity”*

***

“Djävulsfesten blev en tragedi” av Niclas Hagbom – Norrköpings Tidningar

Rebekkah ”Duskborn” Karlsson är en av de överlevande från den mystiska katastrof som i lördags tog livet av tio Norrköpingsungdomar i Jägarvallen.

- Jag hade gått ut för att röka, säger Rebekkah. De hade börjat spela alla låtarna igen och hur som helst hörde man bättre utanför garaget än inne i det. Jag stod med ryggen till och plötsligt skrek Linda att ”garaget sjunker” och det gjorde det. Helt sjukt!

Det lokala bandet Uurdhkin hade samlat särskilt inbjudna till garaget som bandet använde som sin replokal, för en spelning. Vid niotiden på kvällen svaldes garaget plötsligt av ett slukhål.

Statens Geotekniska Institut säger i ett uttalande att det för närvarande inte finns några tecken på att fler slukhål ska uppstå i området kring Jägarvallen men det är ännu oklart vad som hänt.

Uurdhkin spelade en extrem form av hårdrock känd som ”Black Metal” med inslag av djävulsdyrkan och våldsförhärligande.

***

Ett brev från Uurdhkins sångare till ett fan. Återgivet med ägarens tillstånd.

Var hälsad Kamrat,

Det skänker mig en oerhörd glädje att du har visat intresse för vår demo. Att du vill veta mer om Uurd’h gör dig till en äkta pilgrim.

Vi hyllar en av de sanna gudarna, den eviga glömskans moder. Inte som den falska kristna guden utan en entitet och en urkraft som verkligen finns och vidrör vår värld. Inte tomma ritualer utan riktig makt.

Du kan också nå hennes nåd. Gå ut i skogen en natt, lägg dig naken i mossan ta ett par toppslätskivlingar och lyssna på demon. Låt den uppfylla dig. Fokusera på Uurd’hs röst i musiken. Låt mycelet omfamna

dig. Glöm den falska världen och stig upp som en ny bättre varelse, en gud bland människor.

För evigt i Gudinnans tjänst

- Lord Myxomycetes

Svensk översättning: Harald Frostvide

Anders Fager

KÄRLEKSMINNEN

Anja hade lämnat honom ensam kvar. Hela livet hade gått sönder och hon var borta. Anja. Anja från Västerås som han levt med i trettio år. Anja som inte heller ville ha barn. Anja som arbetade på universitetets kansli och som tyckte om gröna äpplen och äppelpaj. Anja som älskade *På Spåret* och blev mer och mer lik sin mormor.

Det sista dagarna när Anja tynade bort var fruktansvärda. Hon hade så ont. Hon grät och skrek. Morfinet hjälpte inte längre. Läkarna mumlade om att hon byggt upp resistens. Att hennes kropp var för svag.

Och cancern åt henne levande. Och skrikande. Och morfinet tog inte. Hon var resistent. Vissa människor var det. Och han satt bredvid hennes säng på palliativa avdelningen och grät. De grät tillsammans när hon inte skrek. Ibland skrek han också. Det var så trettio år tog slut. I en skrikande mardröm. Till sist kunde hon inte prata längre. Antingen var hon för hög, eller fullständigt galen av smärta. Till sist såg han att hon inte kände igen honom. Trettio år, hela hans vuxna liv. Och kvar var det där skrikande vidriga. Han ville slå det. Jaga bort det sjuka och förvridna och få tillbaka Anja. Vrida tiden baklänges. Komma tillbaka till förr och då och frisk.

Någon gång försökte han be till gud. Vilken gud som helst. Men han trodde egentligen inte. Visste att universum var öde och tomt och utan gudar. Han fann ingen tröst i att låtsas.

Efteråt stannade han hemma från jobbet. Lät sin syster sköta allt prak-

tiskt. Hörde inte av sig till någon. Han hade varit borta mycket från jobbet sista året. Den eländige Olsson hade tagit över hans kurser. Det var ingen som saknade honom på dagarna. En professor i religionsvetenskap? Var det någon som saknade sådana? Han gick omkring i lägenheten. Där hade han och Anja bott i 15 år. En fjärdedel av hans liv. Halva deras förhållande. Och den skrikande vidriga varelsen var överallt. Den låg bredvid honom i sängen och skrek och skrek. Den satt vid köksbordet. Stökade i arbetsrummet. Satt bredvid honom på balkongen och skrek och skrek och skrek.

Tiden löstes upp. Han levde där klockan alltid var kvart i lite för tidigt och det hängde ett grått dis över gatan och ingen av hans svenska vänner var vakna på sociala medier. Det där i lägenheten skrek och skrek och dog och dog. Han slutatde att gå ut. Slutade att köpa hem mat och vin. Han drack sig sakta igenom årtionden av starksprit köpt på olika flygplatser. Ouzo. Tysk snaps som smakade sådana där karameller som han fått av mormor när han var liten. Löjligt stark absint. En massa färgglad, söt, likör. De hade ofta varit i Amsterdam. Han och Anja. Han spydde giftgrönt i handfatet medan det där skrikande vidriga låg i badkaret och vred sig. Döende, döende, döende.

Han slutade svara på mejl. Slutade svara på SMS. Och folk slutade att höra av sig. Inte ens hans syster ringde. Det var bara en som fortsatte. Galna Jenny på institutionen. Docenten utan tunga. Galna Jenny, Heliga Jenny, Maos Lilla Jenny. Hon som växt upp i något slags maoistiskt kollektiv i Roslagen där hon blivit stympad. Kanske av sina föräldrar. Hon hade varit en stor grej i tidningen några veckor på åttiotalet. Hon kommunicerade med dator och skrivblock. Forskade på de mer obskyra delarna av förkristna seder och bruk i Norden. Hon hade skrivit om nornorna. Ibland för akademin, ibland i nyhedniska sammanhang. Galna Jenny var full av infall och insikter och märkliga idéer. Nu var hon en av de sista som fortfarande skrev.

//Du vill inte minnas allt. Eller hur?//

//Klart jag inte vill.//

//Och nu dricker du?//

Han kisade mot datorn och undrade hur hon visste. Han skrev inte osammanhängande.

//Ja.//

//Jag har ont jämt. Jag äter svampar. Och bolmört.//

//Var köper man det?//

Galna Jenny skickade en smiley. Det kändes på något vis lite opassande.

//Jag kan skicka någon med lite.//

Han insåg att han inte ens visste var Galna Jenny bodde. Fast de arbetat på samma institution över tio år. Det var svårt att sitta i lunchrummet och skvallra med någon som inte hade tunga. Det gick historier om Galna Jenny. Att hon var gammal rejvare. Att hon hängde med shamaner i Lappland. Körde trumresor och hela programmet. Hon folklivsforskade immersivt.

//Jag håller mig till sprit.//

//Och du tycker att det hjälper?//

Det skrikande lutade sig över honom. Skrek att det ville dö. Än så länge rörde det inte vid något. Men han var säker på att det bara var en tidsfråga innan hon började slå på saker. Tangentbordet, kanske. Honom. Det påminde honom om någon. Men han var inte längre säker på vem. Det var något i kanten av minnet. Precis utom räckhåll.

//Örterna hjälpte i alla fall mig att glömma.//

//Vad glömde du?//

//Hur gick det till när jag miste tungan. //

//Du minns det inte?//

//Inte längre. Jag minns bara att jag hade mardrömmar om det. Vagt.//

Han gick och hämtade mer att dricka. Han var framme vid någon spansk whisky han inte kunde minnas hur länge den stått bland flaskorna. Eller varför han köpt just den. Eller var. Den smakade terpentin. Och fick duga.

Det satans skrikande följde honom tillbaka till datorn. Skrek honom i örat. Bad om att få dö och få dö och få dö. Spottade på honom. Ett stänk hamnade i glaset.

//Hur kunde du veta?//

//Veta vad?//

//Vad du skulle glömma?//

//Man bara vet.//

//Men kommer inte minnet tillbaka?//

//Man kan leta rätt på saker. Jag glömde mina föräldrar av bara farten. Vad de hette. Och hur de såg ut. Jag har fått lära mig namnen igen. Men jag tittar inte på bilder av dem. Svarar inte på frågor om den där gården. Rotar inte i det. //

Han tog en klunk till. Behövde fylla på. Hade han druckit ur redan? Drack det skrikande också?

//Saknar du inte att veta?//

//Jag vet att jag inte behöver veta. Det ger mig frid.//

Till sist bad han henne att skicka lite. Någonting. Hon skrev en lång harang om Urdd'h som äter tiden. Visste han att de dyrkar henne än i dag i Sibirien? Dessutom var det bra tryck i den spanska whiskyn. Han somnade på soffan. Kvart i för tidigt och med en smutsig grå dag utanför. Det skrikande kunde inte hålla honom vaken.

Han hade varit rejält full och mindes inte riktigt samtalet med Galna Jenny. Och det skrikande blev värre och värre. Det började kasta saker. Hans telefon. Glas. Några fat från köket. En blomkruka. Fotografier av någon kvinna han inte kunde minnas vem hon var. Det var någonting med Västerås. Han klev på glasskärvor när han inte såg sig för.

Två dagar senare så knackade det på hans dörr. Han tänkte först inte öppna. Sen kom han ihåg. Galna Jenny. Hon hade lovat att skicka frön. Han hade bett henne. Bett flera gånger. Natten när de pratat om glömska. Det kändes som att tiden höll på att falla sönder. Och han ville att den skulle gå sönder ännu mer. Så fort som möjligt. Han ville glömma det skrikande. Få ut det ur huvudet. Och han visste att om tiden gick sönder så skulle det försvinna.

Det stod ingen utanför. Men det hängde en plastpåse på dörrhandtaget. I den låg en tändsticksask med ett dussin små frön. De var gråaktiga. Inte riktigt runda och täckta av små gropar. Mellan dem växte tunna gulaktiga trådar. Som fina rötter. Tillsammans med asken låg en lapp. ”Gör upp eld i ett askfat eller i en kastrull. Sen lägger du på fröna och andas in röken. Glöm inte att stänga av din brandvarnare. Må Urdd'h ge dig glömska.”

Galna Jenny hade prydlig handstil. Hon textade. Medan han plockade ner brandvarnaren levde det skrikande om i sovrummet. Han kunde inte ens minnas när han varit inne där senast. Han sov på soffan. Det

var ständigt kvart i lite för tidigt. Grådaskigt ute. Han ville glömma och få tyst. Att tiden skulle sluta.

Han hade inget askfat. En gammal såskastrull med tjock botten fick duga. Han ställde den på ett underlägg på köksbordet. Funderade på vad han skulle elda. Papper. Tändstickor. Pinnar från ett par av fotoramarna som det skrikande slagit sönder. Han eldade upp fotona också. Det var ingen han kände igen på bilderna. Slet någr sidor ur en bok. Det var ändå fullt med böcker i lägenheten. Han tog några stora klunkar likör. Mer elände från Amsterdam. Han satt vid köksbordet och det skrikande satt mittemot. Han tänkte att han gjort upp eld med scouterna när han var kanske tretton. Mindes att ville man göra röksignaler så lade man blött gräs på elden. Nu fick det räcka med Galna Jennys frön. Han var säker på att rötterna i asken hunnit växa medan han gjorde i ordning för ritualen. För det var en ritual. I ett kök i Kärrtorp. Han andades in röken och hans panna fylldes med glitter och tystnad och de tunna rötterna kröp åt alla håll.

Det blev så tyst. Och världen välte och gick sönder.

Det var som att falla och falla och falla. Han föll fast han kände att han satt kvar på stolen. Lutade sig över bordet men huvudet föll. Det hisnade. Hans ögon tårades av röken. Någon skrek långt borta. Han blev yr och försökte resa sig och hela världen krängde. Han föll ner i en brunn från högt uppifrån. Det var verkligen en brunn. En brunn vid foten av ett stort träd. Det var ingen hallucination längre. Han var helt säker. Han föll ner i brunnen. Skrikandet tystnade. Han såg sin mamma och pappa den där sommaren på Öland. Såg sin pappa i den där lilla lägenheten han flyttade till när de skildes. Såg Anders Konradsson tala på Smålands Nation. Såg att dricka öl och lyssna på, vad hette de nu? Vad hette de nu? Vad hette de nu?

Nordman.

Så var det. Svensk folkrock. Vikingaromantik. Han hade inte lyssnat på dem sedan början på nittiotalet. Han satt i köket och tårarna rann. Den lilla såskastrullen stod på spisen. Med vatten i. Han hade bränt fast nå-got. Riktigt ordentligt. Han kunde inte komma ihåg vad. Jäkla minnes-lucka. Höll han på att bli dum i huvudet? Så gammal var han ju inte.

Det var helt tyst i lägenheten. Han tänkte att hans sorgliga lägenhet såg sorgligare ut än vanligt. Det var någonting med den grå dagen. Att klockan var tidig och alltid kvart i fel. Det var någonting med hur lä-genheten var stökig också. Det stod tomma glas här och var. Och någon hade flyttat på sakerna han haft på väggarna. De hängde inte som det brukade. Nu lämnade de stora tomma ytor. Och låg brandvarnaren vid datorn? Och varför hade han ritat den där figuren på väggen över sängen? Klotter från en trolltrumma från Tunguska. Av allt hans hjärna kunde få för sig full av sömntabletter. Ugriska klotter. Han kunde inte minnas hur han skaffat tabletterna.

Det tog en stund innan han förstod. Han hade nickat till vid köksbor-det. Det var tabletterna. Han hade tagit de några i taget för att inte krä-kas. Han gick och tog några till. Kände smaken av kamfer i halsen. Und-rade varför han flyttat på tavlor. Var det någonting med tabletterna? En biverkning: kan ge dig lust att möblera om. Struntsamma. Han skulle snart aldrig behöva fundera mer. Ett helt liv av ensamhet skulle vara över. Ett helt vuxet liv, stretande som den lilla grå ensamma mannen på institutionen. Det fick räcka nu. Han var trött nu. Tänkte för femte gången att han skulle skriva någonting till någon. Men vad fanns att förklara? För vem? Han var ensam. Hade varit ensam så länge han kunde minnas. Han tog några tabletter till och la sig på soffan. Tog fler tabletter och sköljde ner dem med vatten. Svävade i ingenting. Drömde om att han stod i ett snabbköp. Han och en kvinna valde mellan kons-

tiga flaskor sprit. Affären sålde spansk whisky. Han förklarade för kvinnan att det var klart de behövde en flaska spansk whisky. Hur många känner du som har spansk whisky hemma?

Han log åt den underliga drömmen. Visste att snabbköpet låg på Menorca.

Han somnade leende.

.

Jill Cavell

Der Feldherr

Lo hänger där inne

I utkanten av en liten svensk by långt upp i norr, där skogen tätnar och skuggorna växer sig långa, står några gamla trähus och en lada. Det är här den karismatiske ledaren för *Samfundet* Lars Vinterhed, håller till. Han styr medlemmarnas vardag med minutiös precision. Lars Vinterhed håller sin flock disciplinerad och redo att med alla medel se till att domedagen skjuts upp. Skärseldens lågor kan hållas borta, säger Uurdh. Den kan fördrivas, med rättskaffenhetens tro och vilja.

Vinterhed har i sin vision sett det som Uurdh har visat. Han har sett elden som äter allt levande. Inne i det transcendentala tillståndet mellan liv och död. Bara han har gåvan att se det Uurdh visar.

Uurdh, den nyckfulla och gåtfulla. Samfundets gudom, hon som förtär det förgångna. Den mäktigaste av den mörka triaden. De andra gudaväsenden har också sina platser i Samfundet. Yeerdthand, nuets amma och Skoord, hon som utsöndrar framtiden. Men Lars ärade Uurdh främst. Uurdh är hans öde och enda sanning.

Lars Vinterhed är den utvalde.

”Du är speciell. Du måste finnas”. Hans mors röst. Den där regniga natten när febern slet itu honom. Ett av hans första minnen. Kniven, stearinljuset och alla människor i rummet. Blodet som droppades på hans treåriga panna och som letade sig ner i hans ögon. Blodet som fuktades på hans torra spruckna läppar.

”Ett barn för ett annat”, hade hans mor viskat.

De hade alla sörjt det andra barnet, och livet med glädjen återvände till balans.

"Blidka Uurdh, och du ska få universums makt. Gåvorna ska regna över dig som blod från ett öppet sår. Genom slakt och offer fylls ymnighetshornet till brädden. Men om Uurdh vredgas... då återstår bara tidens död, där allt förtärs och inget lämnas kvar".

Hans mor, prästinnan, lärde upp honom väl. Han som ska bli Samfundets ledare. Vördad och beundrad.

”Den som är hederlig och förstår att offra de värdsliga tingen och de enkla nöjenas frosseri är nära Uurdh”, säger Lars Vinterhed.

”Lars älskar oss och ser efter oss” brukar Allmoder Eva säga med mild röst.

Den gamla svinaladan är fallfärdig. Väggfärgen flagnad och takpannorna spruckna men den används fortfarande. Inte längre för att husera stora bökiga svin. Numera tjänar den som en plats för rannsakan, en slaktplats för illvillighet och trolöshet.

Idag är det den 26:e dagen som den används.

Lo hänger där inne.

Flickan är bunden till två korsande träslåar. De är uppställda mot ladans kortvägg. Hon är upphängd i armarna med läderremmar. Hennes beigea klänning är smutsig och tyget har blivit stelt. Håret täcker för det svullna ansiktet och blånaderna från slagen. Hon är stundom medvetslös, stundom vaken.

Ögonen svaga, halvt slutna med flugor som vandrar och surrar vid franskanten. Nedbajsad och med spår av urin på de pinniga benen.

Kanske finns livskraft kvar i henne?

”Det är Uurdh som avgör och kan rädda henne” säger Lars Vinterhed.

Alla vet om att det är förbjudet att ge Lo mer mat än det som har portionerats till henne. Det är Los prövning och ingen säger emot Uurdhs ord.

Alla var överens om att Lo förtjänade att vara upphängd. Alla 29 medlemmar i Samfundet, män och kvinnor, stora som små barn. Hon ska också lära sig att vakta sin tunga. Ingen kommer undan. Inte ens

Lo, Lars Vinterheds dotter. Kanske tycker bara Elsa att storasyster har fått tillräckligt med straff? En farlig tanke som inte kan yppas till någon. Fria tankar är som Los ben, smutsiga nedbajsade och djävulens påhitt, det visste Elsa. Fria tankar slutar med att man blir upphängd i ladan.

Lo vaknar till ibland och ser suddiga gestalter. En oformlig grupp som håller avstånd. De ber för henne med ihopslagna handflator. De mumlar och vaggar rytmiskt med slutna ögon. De har gjort så tidigare för andra som har ifrågasatt försynen. Ibland har Uurdh lyssnat och förkortat plågan. Kanske även för Lo? Den uppstudsiga flickan.

Los ögon är grumliga och fungerar inte längre. Hon är uttorkad och svag. Hon litar inte längre på sina ögon.

Hungern har klöst sig fast i henne.

Hon blev matad med kletig potatis av Allmoder Eva för tre eller fyra dagar sedan. Hon minns inte längre, dagar och nätter går ihop. I ladan kommer inte ljuset in och det tycks vara ständig skymning eller beckssvart natt.

Lo har ett vagt minne av att Allmoder Eva har varit i ladan med henne. Något hade viskats.

”Lova att inte dö kära barn”

Allmoder Eva hade sedan knäppt upp knapparna på Los klänning, ned till naveln, och blottat flickans smala kropp och de små begynnande brösten. Hon stod länge och granskade varenda millimeter av Lo. Kommer Lo att få träffa Uurdh? Kanske den motbjudande flickan redan är bortom livet? Med ett leende knäppte hon igen knapparna.

Lo brydde sig inte. Hon var mellan liv och död. Hon hade lämnat ladan. Hon var på en annan plats. I en annan tid.

Anno 1683

Lo hörde någon ropa i fjärran.

Ett eko som inte vill försvinna. Någon som ropar och pekar ”*Feldherrenhügel*” upp till kullen.

Samma himmel, samma sol men ett annat språk...hon är inte längre Lo. Hon minns igen.

Hon är Han. *Der Feldherr*.

Som många gånger förr. Har han kommit in i hennes medvetande i det djupaste mörkret. De har mötts flera gånger Lo och der Feldherr. Genom att se genom hans ögon och hans värld förstår hon det Lars Vinterhed längtar efter. Vördnaden och makten. Den rusiga känslan av seger. Den falska Vinterhed kan aldrig få detta. Sötman likt honung som rinner över. Det vet Lars Vinterhed. Det vet Lo.

Lo är der Feldherr på kullen.

Han är fri och stark. Han skådar kropparna och tumultet på fälten nedan sig. Han är på väg till sitt manskap på kullen. De väntar på honom. Läderstövlarna smiter åt. Han är reslig, kompakt och osårbar. Den starka sammanbitna hakan. Stålgrå stadig blick. Ansiktet är prytt med ärr. Den har aldrig varit nära honom. Döden. Han är skyddad. Fruktad av massorna för sin aptit, för sin blodtörst. Respekterad av sina egna för sin beslutsamhet. Der Feldherr böjer sig inte för någon.

Han hör sablarna, metall mot metall. De blänker i solljuset. Skriken från skadade och med döden i leran. Det är rök, damm och skott från musköter.

Han känner stanken av skräck från de svaga.

Slagfältet är en kaskad i rött, fyllt av blod, men de är segrare. De är fler och de kommer inte ta fångar. Inte denna gång. De kommer samla in troféer. Han kommer låta sina män ta vilken kroppsdel de vill ha. Huvud, händer eller annat, det spelar ingen roll. De smutsiga turkiska hundarna förtjänar att bli besudlade. Deras skändade kroppar är en varning för de som kommer efter dem.

Han känner pulsen stiga. Han är orädd och järnsmaken av blod spri-

der sig i munnen. Pakten med Uurdh. Han är Uurdhs *Feldherr* och han håller löftet han har gett men han minns inte uppoffringen.

”Ge mig skräck och blodtörst och jag ger dig seger och glömskan”, hade Uurdh sagt.

Med Uurdh är han oövervinnerlig. Slaget är vunnet. Han bär äre-kransen smidd av järn och bränt kött.

Men när dagen slutar att existera, vaknar han i samma mörker, omedveten om att tiden är ett svart hål som suger in varje ögonblick i en oändlig loop.

I detta liv, i evigheten från soluppgång till skymning. Till en ny dag.

I matsalen hörs ett svagt skramlande med bestick. De sitter alla i rader längs med långa bord. Lars Vinterhed sitter med Allmoder Eva bredvid sig. Det är knappt något ljud i rummet och barnen vet med sig att tyst-nad ska råda.

Ikväll finns en ovanlig stillhet. De vet alla att Lo hänger därute i la-dan. Upphängd som ett rådjurskid. Det är hennes botgöring för att ifrågasätta försynen, domedagen. Hon hade mage att kalla Lars Vinter-hed för falsk. Hon hade sagt att hon visste allt om framtiden. Den to-kiga flickan hade sagt att hon minsann kan se tidens begynnelse, den lilla lögnerskan.

I ren ilska hade Allmoder Eva förslagit att hon skulle utmäta straffet. Hon skulle smutsa ner händerna och använda läderbältet med det grova fyrkantiga järnspännet. Hon skulle offra sig och ta hand om det i stället för de andra och speciellt för Lars Vinterhed.

”Vi vill inte utsätta vår ledare för onödigt lidande”, hade hon sagt.

Ingen annan har klarat så många dagar som Lo. Uurdh kommer att avgöra resten.

Endast Elsa vågar göra det som ingen annan vågar. Hon har med små steg gått fram till Lars Vinterhed. Ända fram till bordet för de vuxna...

Hon tittar på Lars Vinterhed, hans ögon som smalnar av när han ser henne. Han fortsätter att tugga.

”Pappa, kommer Lo att dö?”. De rundade kinderna har spår av tårar. Hon har tagit mod till sig.

Hennes kropp skakar. Hon är nära att kissa på sig.

Ingen tycks bry sig om vad Elsa säger.

Det svaga sorlet fortsätter. Lars Vinterhed fortsätter att skära i steken på tallriken. Kött, potatis med brunsås och handplockade ärtor. Han märker att köttet är ovanligt segt. Köttbiten växer i munnen ju mer han tuggar. Den som har kökstjänstgöringen behöver höra ett och annat.

Elsa står stilla vid bordet. De vuxna pratar om att skörden måste tas in innan regnet kommer. De stannar upp i samtalet när de ser att Elsa står kvar.

”Elsa gå tillbaka till din plats. Annars vet du hur det slutar” säger Allmoder Eva.

Kvällsmålet fortsätter och alla njuter av lugnet.

Det tog sin tid men Elsa lyckades smyga sig ut till ladan. Hon schasar bort en råtta som klättrar på balken precis bredvid Lo. Remmarna som håller upp Lo klipper hon av med kökssaxen. Det är enkelt att nå för Elsa. I ladan finns långa trästegar.

Det finns inte mycket kvar i pinnigheten som faller ner. En utmärglad sönderslagen påse.

Stanken från Los kropp skrämmer Elsa. Det finns ingen syster kvar. Inget andetag, inget skratt eller någon varm kram.

Bara en från stinkande hög. Som ett slaktat oformligt kadaver. Mörkret och ensamheten får Elsa att springa därifrån.

Kvar på marken är kökssaxen.

Lo är en stinkande kötthög, men pakten med Uurdh består. *Der Feldherr* har berättat det för Lo. Efter att hennes jordiska liv hade släckts möttes de återigen på kullen.

”Du har bevittnat min skapelse. Smakat blodet och segern. Du har hört skriken som ätits upp av tomheten”, sa *der Feldherr*.

”Du är redo och utvald”

”Du behöver ge dig av djupare in i skogen till ravinen, till källan”. Uurdh väntar på dig.

Lo lämnar der Feldherr på höjden.

Der Feldherr tjänar Uurdh väl. De utvalda kommer hit, som de alltid gjort. Döden får alla hungriga. Till hans inferno av rött. Han tittar ut mot slagfältet. En ny dag med samma början och slut. Kriget pågår för fullt.

Tystnaden i ladan...bryts.

Den oformliga döda massan rycker häftigt. Spasmerna sköljer igenom. Köttet har glömt att det är dött, det väcks upp... men det är inte utav liv. Kraften kommer från det förmultnade i marken, från innanmätet i jorden, och det fuktiga i luften. Myceliumtrådar väver det förruttnade köttet. Trådarna sprider sig över lemmarna, bålen och slingrar vidare sitt nät och drar sakta upp kroppen som klarar sig utan hjärtslag eller blod.

Råttorna har ätit upp ögonen. Men hon behöver dem inte längre. Hon kan se tidens födelse, nutidens gryning och framtidens skymning.

Der Feldherr och de andra har visat henne sanningen. På de otaliga platser där tidens död slitit sönder slöjorna, har Uurdh öppnat sina

gap. Lo har fått passera platserna där andra, liksom hon, har fått gåvan: **att se.** Vid Yggdrasils ruttnande fot -den väldiga kroppen hängande, genomborrad av spjut, ett offer. Vid Golgatas svartnande klippa, där massornas blodtörst riktades mot Lejonet av Juda, förnedrad, fastspikad. Vanvettet som sköljde genom människorna har släckt jordens törst. Raseriet var gåvan till Uurdh.

Deras upphängda kroppar. Som hon en dag. Men inte längre.

Hon vet att snart finns inget kvar. Sorlet kommer att tystna.

Hon känner sig oövervinnerlig och svulten. Smaken av blod sprider sig i munnen. Idag kommer hon att ta troféer. Huvud, händer eller annat. Det spelar ingen roll.

Hon ska *rista i sten, rista i blod*.

Till Uurdh.

Med kökssaxen i handen, tar hon första steget ut i mörkret. Hon kommer ställa allt till rätta. Uurdh har gett tillåtelse att minnas. Den regniga natten när hon offrades första gången. Kniven mot hennes strupe. Orden som viskades, ”ett barn för ett annat”.

Hon kommer att börja med Lars Vinterhed. Den falske profeten.

Emil Gotthard

LÅT TUSEN BLOMMOR BLOMMA

Furusund, 10 september, 1977

Bengt Syrén hittade flickan på bron mellan Svartnö och Lagnö. Hon irrade omkring halvnaken i regnet på Furusundsleden. Dimman slukade den omkringliggande skogen. Bron svävade för sig själv i ett grått hav.

Bengt vevade ner rutan och frågade om flickan ville ha skjuts in till Norrtälje. Hon tittade misstänksamt på Labradoren som låg i baksätet, kollade in Volvon och nickade.

I bilen satt hon helt tyst och stirrade rakt fram. Hon hade avklippta jeans och en gul t-shirt där det stod “FNL, USA ut ur Vietnam." När Bengt försökte småprata skakade hon bara på huvudet. Barfotafötterna var svarta av smuts och hennes armar och ben var rispade blodiga. “Jävla hippie-knarkarunge”, tänkte Bengt och körde raka spåret till Norrtälje polisstation.

Vakthavande befäl, Kenneth Johansson, tog emot dem och ringde efter en läkare som kunde undersöka flickan. När han frågade vad hon hette eller vad hon varit med om, skakade hon bara apatiskt på huvudet. Hon var i något sorts chocktillstånd, kanske påverkad. Kenneth ledde henne till ett förhörsrum och lät henne vila tills vidare.

Det var lördagskväll och han var ensam på stationen, de andra var ute på stan och patrullerade. Just nu var det bara att vänta på läkaren.

I korridoren där förhörsrummet låg stannade han upp, det luktade konstigt. Kom lukten från flickan? Han tog ett par steg mot dörren och anade ett svagt gnyende.

Kenneth var stor och stark, han backade inte för lite gruff, men galna tjackpundar-horor kunde vara livsfarliga. Skulle han hämta en batong?

Nej, det fick va, tjejen kunde inte vara mer än tio år gammal. Han låste upp dörren och öppnade den sakta.

Flickan satt mitt på golvet och stirrade rakt fram. Runt henne på den gröna linoleummattan fanns långa trådtunna spår av fukt. Hade hon kissat på sig och stänkt runt pisset? Det luktade inte urin, det var något annat, fuktig jord, mögel… svamp.

Flickan gjorde ett stönande läte och nickade åt Kenneth som klev in i rummet. Hon öppnade munnen och pekade med sin vänsterhand. Kenneth gick ner på knä och kom närmare, hennes andedräkt var vidrig. Flickans tunga var avskuren.

Kenneth svalde hårt, tog fram sitt anteckningsblock och en blyertspenna. Han frågade om flickan kunde skriva sitt namn. Hon nickade och greppade pennan. Hon höll den klumpigt, som en kniv och började skriva. *Ammi, mamma Ammi*.

“Heter du Ammi?”

Flickan skakade på huvudet och pekade på ordet *mamma.*

“Din mamma heter Ammi?”

Flickan nickade, men såg förvirrad ut, som om hon var osäker på sin mammas namn.

“Vad heter du?” frågade Kenneth, “Kan du skriva ditt namn?”

Flickan tittade på pennan och skakade på huvudet. Runt hennes handled hängde ett brett armband av vita plastpärlor. Med röda pärlor stod det skrivet SKP – BLIDÖ.

“Kan du skriva någonting annat?” frågade Kenneth.

Flickan såg på honom, hennes ögon var beslöjade. Hon tittade ner på blocket, mumlade för sig själv och skrev sakta.

Rista i sten, rista i blod.

Ammi Höglund låg stilla på trägolvet i det vita rummet. Hon och de andra som skulle straffas hade varit inlåsta utan mat i tre dagar nu.

De fick dricka Vivekas Kombucha en gång om dagen och det var som

en dröm varje gång. Den smakade skit och var full av konstiga frön men den frätte bort de småborgerliga tankarna.

De skulle straffas för sina kontrarevolutionära idéer. De var inte redo att göra det som krävdes när cellen skulle gå till attack mot det fascistiska systemet. De var ynkliga, de måste rensa sina sinnen från det kapitalistiska tänkandet som höll kvar alla i förtryck.

Ammi visste att Sten och Viveka hade rätt. För att förändra samhället i grunden måste man utplåna det förflutna. Eller som Lenin sa: *Det ska inte finnas någonting gammalt att återvända till, allt måste utplånas, bara då kan vi skapa en ny framtid.*

Ibland trängde sig de småborgerliga tankarna på. När Ammi tänkte på Jenny och David kunde hon börja gråta. Hon måste glömma sina barn. Kärnfamiljen var grunden till allt förtryck, sa Sten. Familjestrukturen måste brytas upp, barnen tillhörde inte föräldrarna. De måste växa upp bortom det gamla systemet, göras redo för nästa fas.

Dörren öppnades och Sten kallade på Ammi. Hon reste sig och gick ut ur rummet. De andra låg kvar på trägolvet, bleka och tysta.

Ammi följde efter Sten nedför trappan och ut på verandan. De gick mellan träden bort mot ladan som låg halvt ihopsjunken i kärret. Det var som om hela huset var på väg att slukas av den sanka marken.

“Är du redo att bevisa att du har förändrats?”, sa Sten.

Ammi nickade, “Ja, jag är redo.”

De gick in i ladan. Där stod Viveka, Torsten och Lasse och väntade. I Gropen stod Göran Holmqvist på knä, han var bakbunden och blåslagen, han blödde från näsan.

Gropen hade blivit större sen sist, den var som en bädd av tunna vita trådar och rötter. Ammi tänkte att ladan var byggd över en urgammal magisk plats, en levande fuktig brunn.

Viveka bryggde sin Kombucha i två stora plastdunkar som stod i Ladan. Långa spindelvävstunna trådar täckte dunkarna som var fyllda med gulbrun sörja. Det enda ljuset kom från en rostig fotogenlampa som hängde i en takbjälke.

“Göran Holmqvist, centralkommittén har kommit fram till att du spionerat på cellens verksamhet för Säpos räkning”, sa Sten.

Göran skakade på huvudet och log trött, “Jag blev arg för att ni förstörde mina Pink Floyd-skivor, jag är inte en Säpospion för det.”

“Du har aktivt motarbetat cellen, och spridit kontrarevolutionära idéer." sa Sten.

“Ni är fan galna!” skrek Göran, “Det är ju bara musik!”

“Vi kan inte tolerera ditt beteende Göran” sa Viveka, “Ammi, är du redo?”

Ammi nickade och klev fram mot Viveka. Göran började gråta. Viveka log och smekte Ammi på kinden.

“Du är en av oss nu”, sa hon och gav Ammi en matsked.

Ammi tog emot skeden och log mot Viveka.

“Gröp ut hans ögon”, sa Viveka.

Kenneth låste dörren till förhörsrummet och gick in till sitt kontor. Han ringde sin syster som jobbade i ICA-butiken på Blidö. När hon svarade hörde han att hon druckit. I bakgrunden dunkade Status Quo. Han frågade om hon kände till om några flummiga vänstertyper höll till på Blidö någonstans.

“Lite sekt-aktiga kanske, de håller sig nog för sig själva”, sa han.

“Det är många såna här ute nuförtiden”, sa hon och pladdrade på ett tag om alla gröna-vågen-knarkare som ville ha kredit på ICA.

“Men det bor ett gäng i Direktör Ljungbergs gamla hus borta i Sikmarö, som håller sig för sig själva, de är SKP:are tror jag, en galen kvinna kallade mig för facist.”

“Det gjorde du bra Ammi”, sa Viveka, “Nu går vi och tar en kopp te.”

Ammi darrade i hela kroppen, hon ville kräkas.

“Jag måste gå på toa”, sa hon och stapplade ut i regnet. Hon gick ostadigt i det höga gräset bort mot utedasset.

“Vi ses om en stund”, ropade Viveka, “Du kommer att få träffa David.”

David, Ammi började gråta samtidigt som hon öppnade dörren till dasset. Hon skulle få träffa sin son, kanske Jenny också. Allt skulle bli bra. Hon skulle glömma det hemska.

Hon tvättade sina händer i det vita porslinsfatet. Görans blod spädes ut i vattnet. Tvålen luktade gott. Ammi trängde bort minnet av skriken. Hon skulle glömma.

Man kunde sitta två på dasset, men Ammi hade låst dörren, även fast det var strängt förbjudet. Hon behövde få vara ensam. Lugna ner sig.

På väggen satt en vävd bild av Mao Tse Tung. Färgerna var urlakade. Den kändes gammal. Mao hade dött förra hösten. Cellen hade kämpat för att överleva. Sten hade blivit deprimerad och börjat supa.

Viveka hade gått ut till ladan och försökt hänga sig. Men självmordet misslyckades. Repet gick av och Viveka blev liggande avsvimmad hela natten. Det var då hon hörde rösten. Rösten som förklarade sambandet, Maos död var inte slutet, det var början på det nya. Viveka sov i ladan i tre nätter. Efter det hade hon hittat en ny kraft. En ny vision. Naturen.

Den vävda Mao-bilden hade börjat mögla nu och det kröp långa tunna trådar längs tapeten ner genom golvplankorna.

Ammi tänkte på de tunna vita trådarna som fanns överallt runt huset och ladan nu. Det var som om Vivekas nya idéer och tankar sakta åt sig in i både byggnaderna och människorna. De skulle bli ett med naturen, de skulle bli starka. De skulle krossa kapitalismen. Utplåna det gamla samhället. “*Det ska inte finnas någonting att återvända till.*”

Kenneth brände på ut mot Furusund. Nästa färja skulle gå vid elva. Om han körde riktigt fort skulle de hinna.

Flickan satt fast med en handboja i baksätet. Han hade valt att ta med henne för att kunna hitta till gården. Det var kanske inte det smartaste beslutet men det fanns ingen annan på polisstationen och han vill inte lämna henne ensam.

Det hade regnat hela dagen och på vissa ställen fick han ta det lugnt.

Vid Hysingsvik var vägen helt översvämmad.

Dimman låg tjock och vindrutetorkarna piskade, de hann nästan inte med allt vatten. Strålkastarna från mötande bilar skar igenom väggen av regn. Kenneth brukade gilla känslan av att rycka ut, men nu var det annorlunda, det var någonting konstigt med flickan, och fan vad hon luktade.

De hann precis med färjan och det var skönt att ta en paus från rally-färden. Kenneths händer darrade.

Ammi skyndade förbi den fallfärdiga grosshandlarvillan där Lasse stod på vakt med sitt basebollträ, han nickade och pekade bort mot “Stor-stugan”, Sten och Vivekas hus.

Ytterväggarna var gröna av fukt. De tunna slingrande trådarna som fanns över hela gården växte ännu tätare kring deras hus.

Här togs alla viktiga beslut. Vivekas nya meditation och naturbön hölls också i Storstugan.

Sten hade byggt ett ljudisolerat rum, utan fönster. De som avslöjades som förrädare blev förhörda där och ibland torterade. I kampen mot det fascistiska systemet måste cellen vara beredd att vara lika hän-synslös som fienden. Säpos spioner fanns överallt, sa Viveka, till och med på ICA.

När Ammi klev upp på farstukvisten öppnades dörren och Sten släppte in henne. Hans stora röda skägg spretade åt alla håll. Han hade alltid vita byxor, vit t-shirt och röda hängslen.

Ammi hörde Davids ljusa röst från köket och blev alldeles skakig. Hon hade inte träffat honom sedan hans femårsdag för tre veckor se-dan.

David satt i Vivekas knä och lekte med hennes långa vita hår.

“Kom och sätt dig Ammi", sa Viveka och log.

David tittade misstänksamt på Ammi och frågade: "Vem är det?”

Ammi svalde hårt och satte sig ner vid bordet, hon var dyngsur.

“Det är Ammi”, sa Viveka och strök David över håret, “Hon är en del i

våran grupp nu.”

Davids ögon var dimmiga, liksom beslöjade som på en gammal dement person. Ammi tänkte att det säkert var bra, Vivekas meditation raderade alla minnen, och rensade ut konsumtionssamhällets gift. Det måste göras.

“Hur är det med Jenny?” sa Ammi utan att tänka sig för.

Viveka såg besvärad ut, “Hon åkte med Istvan in till stan i går.”

“Hon ska bo tillsammans med Channa ett par dagar”, sa Sten och satte sig ner. Hans stora tunga kropp fick pinnstolen att knaka, “Hon behöver jobba på sin attityd"

“Alla kan inte vara lika lättlärda som David”, sa Viveka och log.

Ammi drack av sitt te och satt tyst. Hennes tankar snurrade runt. Var Jenny i stan? Om hon fick chansen skulle hon förmodligen rymma. Vad skulle hända då?

“David lär sig att väva”, sa Viveka, “Ska vi visa Ammi hur duktig du är?”

“Ja!”, ropade David och hoppade ner på golvet.

De gick in i Vivekas vävstuga som var belamrad med tyger, stränggarn och varptråd. Rummet upptogs till största delen av en bred vävstol i mörkt trä.

Viveka satte sig ner och David hoppade upp i hennes knä. Han började trä vävskytteln med garn genom trådarna. De små fingrarna jobbade snabbt och skickligt.

“Vad duktig du är”. sa Ammi.

“Ja, eller hur”, sa Viveka och skötte vävstolen med sina fötter.

På väggarna satt det flera vävda porträtt av Lenin, Marx och Mao. En stor, svartgrön, mer abstrakt väggbonad fyllde en hel vägg. Det gick inte riktigt att säga vad den föreställde, men Ammi fick en känsla av att det var en mörk brunn, eller ett svart hål.

“Gillar du den?” frågade Viveka.

Ammi nickade sakta. Hon kände sig illamående.

“Den heter: *Hon som förtär det förgångna*.”

Blidö var en stor jävla ö, och lång. Men Kenneth visste var Sikmarö låg, hans familj hade varit en del på södra delen av ön när han var liten.

Han körde förbi ICA-butiken och kyrkan, nu när sommargästerna var borta kändes ön som en avfolkningsbygd, allt var dött.

När de närmade sig Sikmarö körde han försiktigare, vägen var översvämmad på flera ställen och hela området runt Långviken var sank.

Direktör Ljungbergs gamla gård var byggd i ett uttorkat träsk. Lokalbefolkningen hade varnat direktören för att bygga där. Men Ljungberg lyssnade inte på öborna utan byggde som han ville.

När Kenneth var liten var gården ett fallfärdigt och ruttnade härke. En alkoholiserad geolog som hette Erik Korsbäck bodde där. Han brukade stå och fiska helt naken, och på hans rygg växte konstiga knölar. Folk klagade på att han inte tog hand om stället.

Kenneth svängde av huvudvägen och åkte in i ett grönt inferno. Skogen och växtligheten var tjock som en vägg. Blöta grenar piskade mot vindrutan. Den smala vägen som någon höll hyfsat framkomlig kändes som en tunnel i mörkret.

Vägen slingrade sig fram en stund tills en grind dök upp i strålkastarljuset. Flickan började gny.

Sten gav Ammi en skål med kikärtssoppa och satte sig ner vid köksbordet. Ammi åt fort och brände sig på soppan. Sten bröt loss en bit nybakt bröd och sköt fram över bordet.

Viveka och David arbetade vid vävstolen i rummet bredvid, de gnolade en ramsa eller bön om och om igen. Ammi hörde inte riktigt vad de sa, någonting om “*Rista i sten, rista i blod…*”

Sten pratade på om Göran, att förrädare måste straffas hårt. Cellen fick inte fega ur. Ammi hade visat hur det skulle gå till, hon hade inte tvekat. Sten var mycket imponerad.

“... vill ha din tunga, vill ha ditt blod, hon spinner vårt öde i evig flod…” nynnade Viveka och David.

Ammi kände sig illamående efter soppan.

"Jag tror att jag ska gå och lägga mig", sa hon och tittade ner på sin sked.

Sten nickade, "Jag följer med till huset, du ska få ett eget rum", sa han och reste sig sakta.

"Vad ska vi göra med Göran?", frågade Ammi.

Sten såg sammanbiten ut. Han nickade in mot väv-rummet.

Viveka och David slutade sjunga.

Ammi snurrade sakta skeden i sin hand.

"Ska han ligga kvar i gropen hela natten?", frågade hon.

"Uurd'h vill ha honom", sa David som kommit in i köket.

Ammi vände sig om och tittade oförstående på sin son.

"David har rätt", sa Viveka och log mot Ammi, "Hon behöver honom, hon har väntat länge nog."

Kenneth bromsade in. Två fönster lös långt bort i mörkret. Regnet gjorde det svårt att se och när han stängde av vindrutetorkarna blev allt till en diffus soppa.

Han vände sig om mot flickan och låste upp handbojan.

"Stanna här", sa han, "Jag går in och undersöker gården först, sen kommer jag och hämtar dig om det är möjligt."

Flickan skakade på huvudet och gnydde.

"Stanna här", sa Kenneth och öppnade bildörren.

Han knäppte sin läderjacka och kontrollerade sitt tjänstevapen. Han tände ficklampan och lyste på marken där han stod vid den svartvita polisbilen.

Överallt fanns det någon sorts tunt ogräs. Det var som spindelväv som täckte allt. Det måste vara Häggspinnmal eller något liknande, tänkte Kenneth och lyste framför sig när han gick mot gården.

Till vänster låg en fallfärdig lada. Rakt fram mellan några stora ekar låg grosshandlarvillan. Ficklampan spelade över huset i mörkret, det var grönt av alger och mögel, såg ut som en djävla skräckfilmsvilla. På

bottenplanet var alla fönstren förspikade. Övervåningens fönster var svarta. Ljuset kom från ett mindre hus en bit längre bort. Överallt växte Häggspinnmalen, tunna vita trådar täckte träd, buskar och byggnader.

Kenneth skulle just gå vidare mot det andra huset när han hörde ett rop i regnet.

Han riktade ficklampan mot den fallfärdiga ladan och drog sitt tjänstevapen. Sneda takpannor blänkte i regnet, hela byggnaden såg ut att vara på väg ner i ett träsk. Kenneth gick sakta framåt mot ladugårdsdörrarna som stod vidöppna. Den kvidande rösten hördes tydligare, den kom inifrån. Kenneth lyste med lampan runtomkring sig, han kände sig ensam. Fan, han skulle ha haft med sig en kollega.

"Jag kan inte se", ropade någon inifrån mörkret.

Kenneth svalde, lyste framför sig och gick in.

"Det är polisen", ropade han och lät ficklampan svepa över rummet. I en stor grop fylld med tunna slingrande växter låg en naken bakbunden man på mage. Ryggraden stack ut från den bleka utmärglade kroppen. Häggspinnmalens tunna trådar hade slingrat sig runt mannens kropp.

"Vad fan har hänt här?", sa Kenneth med hög röst.

"Hjälp mig", kved mannen.

Kenneth såg sig om. Allt kändes sjukt. Någonting var jävligt fel med det här stället. Mannen grät och hulkade.

Kenneth klev ner i den vidriga gropen och hölstrade sitt vapen. Fötterna sjönk ner i en tjock gegga. Han la ficklampan på kanten av gropen, ställde sig bredbent och lyfte upp mannen. När han såg ansiktet vände det sig i magen. Ögonen var borta. I samma ögonblick small det till i ryggen och sen i nacken. Kenneth dråsade ner i gropen tillsammans med den blinde mannen.

Lasse var upphetsad. Han hade hittat en polis i ladan och slagit ner honom med sitt basebollträ. Han gav Ammi polisens legitimation, snuten hette Kenneth Johansson.

“Ett fascistsvin", sa Lasse, “En säpospion.”

Sten ryckte åt sig basebollträt och gick med långa kliv mot ladan. Ammi, Viveka och Lasse följde efter.

Framme vid gropen såg de snuten ligga livlös bredvid Göran som skakade och jämrade sig.

Ammi kände sig illamående. Görans svartröda ögonhålor stirrade ut i mörkret.

“Det är ett tecken”, sa Viveka, “Uurd’h vill ha dem båda.”

“Vi måste förhöra snuten”, sa Sten, “Vi måste ta honom till förhörsrummet.”

“Nej”, sa Viveka lugnt, “Vi gör det här, Lasse kolla om han lever.”

Lasse stirrade nervöst på Sten som bara nickade.

“Gör som hon säger.”

Lasse klättrade ner i den geggiga gropen och vände på polisen som stönade tungt.

“Han lever, snuten andas”, sa Lasse.

Lasses fötter sjönk ner i leran, Ammi tyckte att det såg ut som att växterna slingrade sig runt hans ben. Gropen började leva.

“Ta hans pistol”, sa Sten.

Lasse gav vapnet till Sten som satte det i byxlinningen. Sten slängde ner basebollträt och ställde sig bredbent.

“Vi börjar förhöret med Kenneth Johansson, säpospion", sa han, “Lasse, Krossa snutens knäskålar.”

Lasse log nervöst, “Krossa knäskålarna?”

Sten nickade. Viveka klev fram, “Du klarar det Lasse.”

Lasse svalde och greppade Basebollträt, han klafsade runt och försökte hitta en position i gropen men det var svårt.

“Kom igen nu Lasse”, sa Sten, “Tänk på Ammi, hon tvekade inte en sekund.”

Lasse darrade, han höjde basebollträt och slog. Det krasade till. Snuten öppnade ögonen.

“Du slår för löst”, sa Sten.

Polisen stönade.

Lasse snubblade till, han fumlade med basebollträt och slog igen, men missade helt och hållet.

“Din jävla nolla”, svor Sten och drog upp pistolen ur byxlinningen. Han gav vapnet till Ammi, klättrade ner i gropen och slet åt sig basebollträt.

Lasse trillade bakåt i leran.

Sten måttade mot polisens lårben, "Fascistsvin!" skrek han och höjde basebollträt.

Det knakade till när snuten sparkade Sten på knät så att det vek sig bakåt. Sten rasade ihop i leran. Snuten kom upp på fötter och ryckte åt sig basebollträt. Lasse skrek, hans tänder flög när han träffades i munnen.

Polisen föll ner på knä igen. Ammi riktade pistolen mot honom.

“Skjut honom”, sa Viveka lugnt.

Ammis händer darrade.

“Skjut honom Ammi, han kommer att ta David ifrån oss.”

Polisen höll upp sin hand.

“Skjut inte!”, skrek han, samtidigt som skottet slet loss hans tumme och fortsatte in i den vänstra axeln.

Snuten rasade ihop.

“Skjut honom i huvudet”, sa Viveka.

Ammi skakade, hon klarade inte att höja vapnet.

“Hon vill ha dem båda.”

Ammi föll ner på knä.

“Vem vill ha dem?”

“Hon som förtär det förgångna”, sa Viveka.

Lasse kravlade sig upp ur gropen, hans ansikte var blodigt.

“Hjälp mig för fan”, skrek Sten.

Ladan skakade till, hela gropen rörde på sig. En bjälke föll i backen bakom Viveka.

“Det är Uurd’h”, ropade hon.

Trådarna och rötterna i gropen slingrade sig runt Sten, Snuten och Göran. Det forsade upp tjock svart vätska från botten. Byggnaden skakade till igen. Plankor och balkar rasade ner från en hylla. Takpannor föll ner i gropen. Lasse rusade ut ur ladan.

Snuten kämpade sig upp med en arm och högg tag i en bjälke som hamnat vid kanten.

Viveka slet åt sig pistolen från Ammi och sköt ner i gropen. Hon träffade Göran först i bröstet, sen i ansiktet. Viveka höll pistolen med båda händerna och siktade mot polisens huvud.

“Uurd’h behöver dig, snutjävel”, sa hon samtidigt som någon tacklade henne i ryggen. Viveka tappade pistolen och föll flaxande ner i gropen.

Ammi trodde inte sina ögon. Hennes dotter Jenny stirrade ner i det slingrande hålet.

“Jenny”, sa Ammi.

Den tjocka svarta vätskan pulserade som en malström och sög med sig Stens stora kropp, Görans lik och Vivekas skränande ansikte.

Jenny högg tag i polisens hand och försökte hjälpa honom upp samtidigt som taket på ladan brakade samman. Ammi fick en takpanna i huvudet. Snuten drogs skrikande ned i malströmmen, Jenny släppte hans hand och grep tag i Ammis jacka, hon släpade ut sin mamma ur infernot i samma stund som träsket svalde hela ladan.

De stapplade baklänges i leran och såg hur ett slukhål öppnades där byggnaden stått.

Kenneth Johanssons kropp hittades aldrig. Hans tjänstebil stod parkerad vid ICA-butiken på Blidö.

I det påbörjade ärendet som låg på Kenneths skrivbord kunde man läsa att han tagit emot en medtagen flicka i tioårsåldern, vid 17.30. på lördagen. Kenneth hade kontaktat jourläkaren i Norrtälje som skulle komma så fort han kunde.

Kenneths syster, Lotta, mindes att han ringt henne vid åttatiden, men hon hade varit ganska berusad och kunde inte komma ihåg vad de pra-

tat om.

Sikmarö-sekten blev uppmärksammad våren 1978, då de tre återstående medlemmarna begick kollektivt självmord genom hängning. En person misslyckades med sitt självmord men hade långt framskriden Alzheimers, och kunde inte minnas vad som föranlett sektens sammanbrott.

Ammi, Jenny och David Höglund fanns inte bland de döda.

Björn Almroth

Vetenskapsrådets utlåtande avseende: Elektromagnetiskt inducerad mutation i hericium coralloides

Rosenqvist anger att syftet med studien är att pröva låg-frekventa elektromagnetiska oscillationers inverkan på cellens stressrespons. Då fungi är koenocytiska, argumenterar Rosenqvist för att de är särskilt lämpliga som specimen för studien. Rosenqvist går sedan ett steg längre och menar att den uteblivna distinktionen mellan individuella celler inte bara kan orsaka apoptos utan även förändringar i organismens genom.

Rosenqvists ansats är intressant och obeforskad. Däremot lutar sig Rosenqvist mot Korsbäcks (1969) mycket begränsade, relativt daterade och i vissa delar sekretessbelagda material. Flera specimen som anförts återfinns heller inte i någon känd artdatabank. Rosenqvist lyckas inte på ett tillfredsställande sätt argumentera för ovan nämnda hinder avseende projektets genomförbarhet.

Rosenqvist är inte heller övertygande om varför hans relativt eklektiska teorianvändning är relevant för studien. Exempelvis kombineras Lee och Yangs (1956) samt Silagadzes (2018) teser kring meteoriter och spegelmateria med evolutionsbiologi.

Rosenqvist menar att de annars omätbara spegelpartiklarnas gravitationpåverkan bör samspela med elektromagnetism och exosfäriska lågfrekventa magnetpulser. Vidare hävdar Rosenqvist att denna mekanism drivit förändringar i genomet samt är central för evolutionen i stort. Att föra in spegelmateria, en helt teoretisk konstruktion, i en annars välgrundad studie bidrar menligt till genomförbarheten.

Vetenskapsrådet redovisar ovan flera problem avseende projektets genomförbarhet. Vetenskapsrådet har därför beslutat att: Avslå ansökan.

Harald Frostvide

Arkivarien

---INFORMATION:

VIKTIGT! Om du läser det här och inte kan minnas att du tog tabletterna ut förpackningen märkt Mnemolan när du steg upp. Gör så och återvänd sedan till den här texten.

Ditt namn är Essias Rosenqvist och du är Arkivarie. Den här platsen är Minnesvalvet. Du är ansvarig för att skapa Rosettastenen, en databas av kända språk och symbolformer som kommer göra Krönikan tolkningsbar. Allt för att de som kommer efter oss ska kunna bryta cykeln. Tappa inte hoppet, tappa inte tron, tappa inte minnet.

SLUT INFORMATION. ---

+++ September 25 2032 +++

Den här dagboken är inte en del av Krönikan i sig, det är stödanteckningar för mig själv när minnet börjar svikta. Och kanske en fåfäng förhoppning att lämna kvar något av mig själv. Att inte bli helt bortglömd när slutet väl kommer.

Från början var vi en handfull utvalda arkivarier. Klädda i pärlemorglittrande kåpor broderade med världens alla skrivtecken i guld steg vi nedför gången. Förbi de samlade massorna av lyckönskare. Vi tog farväl av våra familjer, skakade hand med statsministern och bugade inför den lätt frånvarande drottningen. Tal hölls. Vår uppoffring var stor, hela folkets hopp… den där sortens högtidligheter som verkar viktigt där och då.

Ärkebiskopen smorde oss och vi klev en efter en ner för trappan till Minnesvalvet, vårt nya hem. Där vi skulle spendera resten av våra liv. Med ett mjukt mekaniskt vinande gled den flera ton tunga dörren på plats och skar av oss från det pågående borttynandet där uppe.

+++ Oktober 7 2032 +++

Till dig som hittat Rosettastenen och lyckats avkoda den. Du är eventuellt den förste som läser svenska på

hundratals år. Den första som hört talas om Sverige så vitt någon kan minnas. Uurd'h har inte lyckats sluka oss.

Vi förstår väldigt lite om cykeln. Triaden vaknar, de vistas bland människorna och när de somnar tar de något med sig. Se på hålen i historien. Çatalhöyük, Sjöfolken, Induskulturen, Sergelstenarna. Vi kan se var de har varit, vi kan se deras lämningar men vi vet inte vem de var, vi kan inte läsa deras språk.

Det är svårt att säga exakt vad just vi i Sverige gjorde för att väcka Dem. Jag har gamla arkivfoton på troliga händelser. [Bifogar ref# så ni kan hitta dem i arkivet.]

[20-099] Erik Korsbäck står på däcket av en flodpråm vid Podkamennaja Tunguska. I bakgrunden en man i uniform och en gravid kvinna. En expedition som skulle bli en katastrof.

[20-102] Erlander vid invigningen i Offerdal, slutet av femtiotalet någonstans, Palme i bakgrunden som anonym kanslichef. R1 behövde ny uran när den franska var förbrukad och det som skulle bli Ågesta skulle komma att behöva ännu mer. Sverige behövde sin egen topphemliga gruva, särskilt om Bomben skulle bli vår.

[20-108] Lindroth, Wassermann och Uddeforss på stranden till den mystiskt torrlagda Oaggojávri. Någonstans ute vid mitten av sjöbotten ett perfekt cirkelrunt hål.

[20-111] Hjalmar Mehr i Riksgropens lera, granskande nyupptäckta stenar, täckta av okända runor som aldrig någonsin skulle komma att tydas.

Någonstans bröts sigillet till deras värld. Triaden, systrarna, de urtida. Först kom Skoord, Hon som väver framtiden. Fager med löften om en bättre värld, en bättre människa. Sedan Yeerdthand, Hon som gjuter nuet, med frågan om vem som behöver oroa sig för de som komma skall eller det som har varit. Till sist Hon som förtär det förgångna, Uurd'h. Hon som skördar det hennes systrar sått. Hon som kräver in betalningen när festen är över.

+++ Oktober 15 2032 +++

Hur länge har vi suttit i den här bunkern nu? Är det

ett tecken på Glömskan att vi inte kommer ihåg? Ensamma i vår helt egna rytm. Avskurna från omvärlden. Utan vetskap om det är dag eller natt, sommar eller vinter. Varje dag en monoton parad av arbetsuppgifter. Vi läser och transkriberar. Vår historia, vår kunskap, vårt minne. Allt ska överföras och kodas ner i Krönikan. Maskinlärningsalgoritmen ska matas så den kan hjälpa till att göra innehållet tillgänglig för avlägsna framtida läsare.

+++ Oktober 17 2032 +++

Det rann av fukt längs väggen i korridoren från barackerna till läsesalen i morse. Något måste ha gått snett i klimatanläggningen. Jag skruvade upp värmen och torkade med en trasa.

Ingen av oss arkivarier är gammal nog att minnas de första åren. Vi vet bara vad vi fått förmedlat till oss. Hoppet, ett nytt samhälle skulle byggas. Det gamla Jordbrukssverige var över och den moderna industristaten var här. Med varsam men fast hand lotsad av allvarliga män i gråa kostymer och bakelitbågade glasögon som visste bättre. Nya tankar tänktes och nya produkter skapades. Framtiden innehöll alla möjligheter.

Gunnmark var äldst av oss fyra, han föddes -76 och berättade om hur andra tiden kom. Hur paroller om framtiden och en bättre värld för alla byttes ut. "Det var som om vi alla plötsligt kommit överens om att det var onödigt att tänka på framtiden eller det förflutna. Lev här och nu, för dig själv!" Alvarliga teknokrater byttes ut mot finansiella visionärer. Pilen pekade starkt uppåt och i det eviga nuet kunde det bara bli bättre.

Själv minns jag det tredje skiftet.

Vi började glömma. Först bara småsaker. Sen historiens dyrköpta läxor. Det finns saker som är bra att glömma, överspelade oförrätter, hur det känns att vara sjuk, smärta. Men att glömma andra saker gör oss förmögna att ta dåliga beslut. Hur det kändes att vara utsatt, hur det kändes att förlora något viktigt, allt sådant är en del av vår empati.

Vi förlorade det.

Åttiotalets visionärer fasades ut, tillväxtens tid var över. Män som talade om fornstora dagar fasades in. Vi skulle åter till ett folkhem ingen riktigt kunde minnas. Det var bättre på något sätt, men ingen kunde konkret säga hur.

+++ Oktober 21 2032 +++

Razulova klagade vid frukost över att ha hostat hela natten. Det syntes på henne att hon inte sovit en blund. Efter en kort debatt kom vi fram till att det var bäst om hon isolerar sig själv på rummet ett par dagar. Vi andra ska turas om att se till att hon får sina måltider.

Det är svårt att säga om vi slöt oss själva som land, förblindade av isolationism eller om resten av världen bara glömde bort att vi fanns. En dag slutade flygplan från resten av världen att landa. Fartyg seglade förbi oss med sina laster av spannmål, mediciner och mobiltelefoner.

Diskuterade över lunchen med Berglund om det är Sverige som är bortglömt eller om vi bara följer en global trend. Han pekade på presidentvalen i USA åren innan isoleringen och det är onekligen ett starkt argument. Kanske är hela världen på väg in i dimman.

+++ Oktober 30 2032 +++

En unken lukt fyller duschrummet. En ring av svartmögel runt avloppet. Är det att förvänta sig i en underjordisk bunker? Fukten under jord är svår att bli av med, det vet jag. Men vi har bott här nere i flera år och ingen av oss kan minnas att det någonsin varit så här illa.

Jag var inne hos Razulova med frukost. Hennes röst var hes. Den annars alltid så fläckfria svenskan blandades med ord på Kazakiska från hennes barndom. Det märktes tydligt att hon inte kände igen mig. Att min närvaro oroade henne. I ögonvrån tyckte jag mig se något vitt, som spindelväv, hänga från en ventil. Men när jag vände blicken dit åt kan jag svära på att det drog sig tillbaka in i det skyddande mörkret.

+++ Oktober 35 2032 +++

Sverige var dåligt rustat för isoleringen. Omställning-

en blev svår. Att starta upp nationell självförsörjning är inte gjort i en handvändning och ett svältande folk är ett missnöjt folk.

Kulterna kom, som vägglöss om natten. De hade mycket bättre förståelse för vad vi stod inför än oss andra. De hade strävat hitåt i årtionden, kanske århundraden. Mycket av vad vi faktiskt vet om Triaden kommer från intervjuer och förhör, i ett par fall tortyr, av sektmedlemmar (se 31-101).

+++ Oklober 15 2032 +++

Razulova är död. Igår vid middagen kom vi plötsligt på att ingen tittat till henne på ett par dagar. När vi öppnade dörren låg rummet i mörker. Hennes säng var täckt av vita trådar som sträckte sig upp mot ventilen. Hennes kropp nästan helt sönderfallen i en geléliknande massa. Gunnmark kräktes.

Vi sanerade rummet med eld.

Mitt namn är Essias Rosenqvist, jag är arkivarie. Jag får inte glömma Uppdraget.

+++ Toktover 22 2032 +++

Fler fotografier.

[30-411] Broder David, ledare för Uurd'hs Folkfront, står på den lilla talarbalkongen vid Sergels torg. En mager man i medelåldern. vit linnekostym med röda medaljer hängande från bröstfickan, röda hängslen. Axellångt stripigt hår, som vita trådar. Till och med på fotografiet kan man se glöden i hans ögon.

Jag minns massmötet, jag var själv där. Det var svårt att inte dras med. Uurd’hs Folkfront var ett obegripligt sammelsurium av socialism och ockultism. Men det vilade på bergfast grund. Davids karisma var odiskutabel, magnetisk, betvingande. På mötet hävdade han att vi hade givits gåvor av Uurd'hs systrar och nu ville hon ha tillbaka vad som var rättmätigt deras. Vi som ett folk skulle solidariskt betala.

[30-412] David igen, liggande på marken. Blod breder ut sig under honom som en mörkröd slemsvamp.

Jag minns paniken när skotten ekade över torget. Männi-

skor som trampade ner varandra för att fly. Mördaren hittades aldrig. Efter bara ett par dagar i media var hela händelsen bortglömd. Som den aldrig inträffat.

+++ Nornvembor ? 2032 +++

Mitt namn är… mitt namn är… Essias Rosenqvist! Jag är arkivarie! Jag arkiverar Krönikan. Men det känns alltmer avlägset.

Lagret av Mnemolan har tagit slut. Vi skulle ha flera års lager kvar. Men ingen tycks veta var. Kvar finns bara äldre restlager av alzheimerbehandlingar Donezepil, Galantamin och andra acetylkolinboosters. Hur mycket nu det nu kan hjälpa mot en gud...

+++ Nov/Dec-ember? +++

Den unket jordiga doften fyller hela bunkern nu, hela vår värld. Det spelar ingen roll hur mycket vi skrubbar, hur mycket vi bränner, hur mycket fungicid vi häller ut. Den kommer alltid tillbaka.

+++

Berglund är bara en skugga. Han kommer inte ut ur sitt rum. Ligger raklång på sin säng och stirrar upp i taket.

Gunnmark har gått i barndom. Han pratar med människor som inte är där om saker som hände för länge sedan.

Jag ensam fortsätter Uppdraget.

+++

Mitt namn är Essias.

Jag läser den här dagboken om och om igen. När jag kommit till slutet av texten kommer jag inte ihåg hur den började. Men det är uppenbarligen en dagbok, jag fortsätter skriva.

+++

Det är så tyst här. Så mörkt. Jag räknar dörrarna i korridoren utanför mitt rum och inser att det måste vara byggt för många fler än mig. Men jag kan inte minnas något annat än att jag alltid varit ensam.

Vem är jag? Vad gör jag här? Frågorna hopar sig.

+++

Jag drömde i natt. Det var så verkligt. Jag var kanske fyra år. Måste ha varit sjuk, jag låg nedbäddad i mina

föräldrars säng i huset uppe i Älvsbyn. Fönstret öppet mot en sval augustinatt. En tröstande hand på min panna.

Mamma? Jag har glömt hur din röst lät. Jag har glömt hur du såg ut. Har du glömt bort mig? Varför hämtar du inte mig?

Var är du?

Var är jag?

+++

[Slut på fil]

Anders Fager

God morgon

Om jag läser detta och det är ljust ute så har jag sovit ovanligt länge. Är klockan över tio? Ja, då var det flera år sedan jag sov så länge. Kan jag ens minnas hur många gånger jag har vaknat i natt, kan jag minnas när jag gick och la mig? Jag minns för länge sen hur jag kunde sova länge i samma ställning utan att vakna och vara så stel så jag knappt kunde röra mig på morgonen.

Vad kommer jag ihåg? Jag bör komma ihåg minst en av de här sakerna. Googla inte. Leta inte. I alla fall inte förrän du verkligen tänkt efter.

Den där gröna skålen med karameller.
Bröllop och begravning i Skara.
En flicka som heter Jenny från Sikmarö.
Piskfinnar med muljust.

Jag bör komma ihåg en eller två. Det här sakerna däremot. Jag ska inte minnas någon av dem.

Gula luftrötter över en död hund.
Ett paket som aldrig kommer fram.
Upphängd likt Oden på trädet.
Vem var det där som ringde.

Frid.

Rista i sten.

Deus Jet